

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 372 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Καταστολή και διώξεις αγωνιστών, χρυσαυγίτικες επιθέσεις

Αντίσταση στο κράτος «έκτακτης ανάγκης»

Φάκελος: 19η Συνδιάσκεψη της ΟΚΔΕ

**Εργαζόμενοι
Νίκη στους
εργολαβικούς
του Α.Π.Θ.**

σελ. 5

**ΣΥΡΙΖΑ
Κριτική στις θέσεις
της Πανελλαδικής
Συνδιάσκεψης**

σελ. 11

**18ο Συνέδριο
Κ.Κ.Κίνας
Αναζήτηση της
«κοινωνικής αρμονίας»
στον καπιταλισμό**

σελ. 14

**Δεκέμβρης 1944
Η επανάσταση
και η σταλινική
προδοσία**

σελ. 15

Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές εργαζόμενους!

Σε μαχητική διαδήλωση μετατράπηκε η συγκέντρωση των εργαζομένων στους δήμους (ΟΤΑ) ενάντια στις απολύσεις στις 15 Νοέμβρη, κατά την 3^η ελληνογερμανική συνέλευση δημάρχων. Κόκκινο πανί η παρουσία του γερμανού υφυπουργού Εργασίας Φούχτελ, που προκλητικά είχε δηλώσει ότι στην Ελλάδα 3.000 δημοτικοί υπάλληλοι κάνουν ότι 1.000 στη Γερμανία.

Την επόμενη μέρα, η ασφάλεια Θεσσαλονίκης, αξιοποιώντας δήθεν οπτικοακουστικό υλικό, προχώρησε στη σύλληψη τριών εργαζομένων, δύο δημοτικών υπαλλήλων και ενός δασκάλου, με τις κατηγορίες της παράνομης βίας, διατάραξης κοινής ειρήνης, εξύβρισης και επικίνδυνης σωματικής βλάβης. Μάλιστα για το δάσκαλο συνδικαλιστή προστέθηκε και η κατηγορία της απειθείας, γιατί αρνήθηκε να δώσει δακτυλικά αποτυπώματα. Η δικογραφία σχηματίστηκε χωρίς να υπάρχει εισαγγελική παραγγελία και οι εργαζόμενοι κρατήθηκαν το βράδυ μετά τη σύλληψή τους χωρίς να έχει γνώση ο εισαγγελέας, που αποδεικνύει το εκδικητικό μένος της αστυνομίας για το ότι οι εργαζόμενοι έσπασαν τον αστυνομικό κλοιό γελοιοποιώντας τα μέτρα προ-

στασίας, αλλά και ότι ένα κομμάτι του κρατικού κατασταλτικού μηχανισμού μπορεί να αυτονομείται.

Το δικαστήριο αθώωσε τους κατηγορούμενους σε όλες τις κατηγορίες. Η δική μετατράπηκε σε δριμύ «κατηγορώ» ενάντια στην επιχείρηση της άθλιας συγκυβέρνησης να τρομοκρατήσει τους απεργούς εργαζόμενους στους δήμους και την καταστολή των εργατικών κινητοποιήσεων. Η απόφαση, αποτέλεσμα της αγωνιστικής στάσης των συλληφθέντων και του κινήματος αλληλεγγύης, αποτελεί μια **πρώτη σημαντική νίκη και παρακαταθήκη** του εργατικού κινήματος. Από την πρώτη στιγμή αναπτύχθηκε ένα πλατύ κύμα αλληλεγγύης, με μαζικές διαδηλώσεις, πλήθος ψηφισμάτων συμπαράστασης, ενώ σημαντικό ρόλο έπαιξαν η 24ωρη απεργία στους ΟΤΑ και η 3ωρη στάση εργασίας της ΑΔΕΔΥ την ημέρα της δίκης, που επέτρεψαν τη μαζική παρουσία εργαζομένων έξω από τα δικαστήρια.

Η παραπαίουσα συγκυβέρνηση γνωρίζει ότι θα αντιμετωπίσει σκληρές και μαχητικές εργατικές κινητοποιήσεις. Η σύλληψη των τριών εργαζομένων, η εισβολή των ΜΑΤ ΑΠΘ και η σύλληψη 16 φοιτη-

τών, η σύλληψη και η καταδίκη 11 απλήρωτων και απολυμένων εργολαβικών εργαζομένων πάλι μέσα στο ΑΠΘ, αποδεικνύουν ότι αυτή η κυβέρνηση δεν μπορεί να κυβερνά παρά μόνο με την τρομοκρατία και την ωμή βία, τον βοναπαρτισμό και τη δημιουργία ενός κράτους «έκτακτης ανάγκης», αναγκαίου για να αντιμετωπίσει την οργή και τους αγώνες του εργατικού κινήματος.

Έτσι, μόνο τυχαία δεν μπορεί να θεωρηθεί η έφεση που άσκησε η εισαγγελέας πλημμελειοδικών Θεσσαλονίκης Ιωάννα Κατσή στην αθωωτική απόφαση, με το σκεπτικό ότι ήταν νομικά εσφαλμένη, στέλνοντας τους τρεις συναγωνιστές σε νέα δίκη. Πρόκειται για μια εκδικητική ενέργεια της συγκυβέρνησης, που απαιτεί την παραδειγματική τιμωρία όσων αντιστέκονται στα βάρβαρα μέτρα της. Η ΟΚΔΕ, που από την πρώτη στιγμή συμμετείχε σε όλες τις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης, καλεί όλους τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία να δώσουν μαχητικό παρών σε όλες τις κινητοποιήσεις που θα ακολουθήσουν. Η τρομοκρατία και η καταστολή δεν θα περάσουν, κανένας μόνος του απέναντι στη χούντα της συγκυβέρνησης.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα να απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθράκων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίβαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. (Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2012)

Μέχρι το τέλος του τρέχοντος έτους συνεχίζεται η οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. Στόχος η συγκέντρωση 15.000 ευρώ για την οικονομική ενίσχυση της οργάνωσής μας, για την πιο αποτελεσματική παρέμβαση και δράση της τον ερχόμενο χρόνο. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες, τους συναγωνιστές και τις συναγωνίστριες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια. Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία.

Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, για την οικοδόμη-

ση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης, για την ανατροπή της κοινοβουλευτικής δικτατορίας του κεφαλαίου και την εγκατάσταση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου.

Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας.

Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις πολιτικές της φτώχειας, της ακρίβειας, της ανεργίας, και ιδιαίτερα σήμερα με το ξέσπασμα της διεθνούς κρίσης του καπιταλισμού.

Πι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη, γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση *Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, υπόψιν κου Σωφρόνη Παπαδόπουλου*, ή να επικοινωνήσετε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο *ergatikipali@okde.gr* ή στο τηλέφωνο 210-5247227 απογευματινές ώρες.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καίνα Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση *Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα*.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

ΠΟΕ-ΟΤΑ

Συνεχίζονται οι κινητοποιήσεις

Εδώ και σχεδόν ένα μήνα οι εργαζόμενοι στους δήμους δίνουν έναν σημαντικό αγώνα, που η εξέλιξη του θα είναι καθοριστική για το σύνολο της εργατικής τάξης. Διεξάγεται σε μια εποχή που η συμμορία της Τρόικας εσωτερικού και εξωτερικού, για να ικανοποιήσει τα συμφέροντα τραπεζών και εργοδοτών, θέλει να επιβάλει στους εργαζόμενους καθεστώς τρομοκρατίας, με τη δημιουργία ενός κράτους έκτακτης ανάγκης. Αυτό το κράτος θέλει να στείλει μέσα στο 2013 25.000 εργαζόμενους στην ανεργία, φτωχοποιώντας ακόμα μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας, ενώ με το μνημόνιο 3 που ψήφισε η δοσίλογη κυβέρνηση θα διαλύσει ακόμα περισσότερο την παραγωγή, με αποτέλεσμα να φαίνεται όλο και πιο έντονα η έλλειψη βασικών αγαθών (παιδεία, υγεία, σίτιση κ.λπ). Έντονη είναι και η πίεση από το ΔΝΤ για απολύσεις 250.000 εργαζόμενων στον ιδιωτικό τομέα για το 2013.

Μπροστά στη νέα αυτή κατάσταση, οι εργαζόμενοι στους δήμους και η ομοσπονδία τους (ΠΟΕ-ΟΤΑ) έχουν ξεκινήσει έναν δυναμικό νέο γύρο κινητοποιήσεων, ενοποιώντας σχεδόν όλους τους δήμους. Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΠΟΕ-ΟΤΑ, υπό κατάληψη βρίσκονται περισσότεροι από 240-250 δήμοι στη χώρα, υπάρχουν καθημερινά απεργίες και στάσεις εργασίας, ενώ έχουν γίνει και αρκετά μαζικές διαδηλώσεις στο κέντρο της Αθήνας, με συμμετοχή χιλιάδων εργαζομένων. Στις 7 Νοέμβρη μάλιστα, εργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν αιφνιδώς στο Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και προχώρησαν σε κατάληψη, προτού προλάβουν τα ΜΑΤ να αποκλείσουν την είσοδο του κτηρίου. Όλο αυτό το διάστημα βέβαια η κυβέρνηση δεν σταμάτησε να προσπαθεί να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους, με συλλήψεις εργαζομένων, με τις δηλώσεις των δημάρχων Καμίνη-Μπουτάρη και με οικονομικούς εκβιασμούς, καθώς απειλούν ότι αν δεν σταματήσουν οι κινητοποιήσεις δεν θα καταβληθούν οι μισθοδοσίες. Οι δήμαρχοι Αθήνας και Θεσσαλονίκης μίλησαν για νομιμότητα και υποσχέθηκαν ότι θα τηρήσουν πρώτα οι ίδιοι το νομοσχέδιο για τις μετακινήσεις και απολύσεις των εργαζομένων. Αίσθηση προκάλεσε και η δήλωση του απεσταλμένου της Μέρκελ στην Ελλάδα Χανς Φούχτελ ότι «1.000 Γερμανοί (εργαζόμενοι στην καθαριότητα) διεκπεραιώνουν τη δουλειά 3.000 Ελλήνων». Βέβαια, εργαζόμενοι-μέλη της ΠΟΕ-ΟΤΑ, έξω από τη ΔΕΘ κατά τη δεύτερη ημέρα των εργασιών της 3ης Ελληνογερμανικής Συνέλευσης, επεφύλαξαν «θερμή» υποδοχή με δυναμική κινητοποίηση και επίθεση με μπουκάλια νερού στα μέλη της γερμανικής αντιπροσωπείας, προπηλακίζοντας και τον γερμανό πρόξενο Βόλφγκανγκ Ομπερμάιερ. Η αστυνομία προχώρησε σε τρεις συλλήψεις, στο πλαίσιο της τακτικής καταστολής και ποινικοποίησης των αγωνιστικών κινητοποιήσεων.

Ένταση επικράτησε και στα γραφεία της Αποκεντρωμένης Διοίκησης στο Ηράκλειο Κρήτης, όταν αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν στο κτήριο, το οποίο βρισκόταν υπό κατάληψη για εννέα ημέρες από εργαζόμενους. Η αστυνομία προχώρησε σε τρεις συλλήψεις. Οι συλληφθέντες οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα, ο οποίος τους άσκησε δίωξη

για διατάραξη υπηρεσιακής ειρήνης από κοινού και τους άφησε ελεύθερους, παραπέμποντάς τους να δικαστούν από το μονομελές πλημμελειοδικείο Ηρακλείου στις 17 Ιανουαρίου 2013.

Παρά όμως την αποφασιστικότητα των εργαζομένων, χρειάζεται να σταθούμε σε κάποια απαραίτητα σημεία για να νικήσει αυτός ο αγώνας. Οι εργαζόμενοι της ΠΟΕ-ΟΤΑ πρέπει να βάλουν κάτω ένα σχέδιο αγώνα σε όλους τους δήμους, με ανοιχτές συνελεύσεις σε γειτονίες, ώστε να ενοποιήσουν το σύνολο της κοινωνίας και να απαντηθούν συνολικά οι μνημονιακές πολιτικές. Να γίνουν τα κατελημμένα δημαρχεία σε κάθε γειτονιά ζωντανά κέντρα αγώνα και να ενοποιηθούν με μαθητές, εκπαιδευτικούς, εργαζόμενους, ανέργους και πληθειακά κομμάτια της κοινωνίας. Να σπάσει η ατομικοποίηση και να δημιουργηθούν συσσίτια για ανέργους, έμπρακτη αλληλεγγύη σε όλους τους απολυμένους δημότες και ομάδες αυτοάμυνας για να προστατευτούμε από το κράτος έκτακτης ανάγκης και τις συμμορίες της Χρυσής Αυγής. Για να νικήσει λοιπόν αυτός ο αγώνας χρειάζεται να παίξει ουσιαστικά και ένα ρόλο πυροδότη για το ξέσπασμα μιας γενικής απεργίας που θα οδηγήσει σε εξέγερση, για να δώσουμε τα μνημόνια και όσους τα εφαρμόζουν.

Χρειάζεται να γνωρίζουμε ότι απέναντι σε όλα αυτά τα ζητήματα οι συνδικαλιστικές ηγεσίες (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ) είναι αυτές που τόσα χρόνια ξεπουλάνε τους αγώνες μας, προσπαθώντας να μας αποπροσανατολίσουν και να μας διαιρέσουν. Είναι οι ίδιες ηγεσίες που χωρίζαν τους εργαζόμενους σε δημόσιους και ιδιωτικούς και προσπαθούν να βάλουν τέλος στους αγώνες μας για να μπορέσουν οι ίδιοι να επιβιώσουν, κρατώντας θέσεις που πλέον είναι σίγουρα χαμένες. Οι γραφειοκράτες του ΠΑΜΕ δεν μπορούν ούτε και θέλουν να βοηθήσουν στην ανάπτυξη του αγώνα. Μοναδικό τους μέλημα στις γενικές συνελεύσεις είναι να διαδηλώσει το εκάστοτε σωματείο δήμου στις ξεχωριστές πορείες που οργανώνουν, προσπαθώντας ουσιαστικά να διαιρέσει τους εργαζόμενους που κινητοποιούνται. Ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, παρότι εκλογικά και κοινοβουλευτικά εκφράζει σε ένα βαθμό τους αγώνες που έχουν γίνει, οργανωτικά και πρακτικά αδυνατεί για αντικειμενικούς λόγους να βοηθήσει στην ανάπτυξη τους. Προσπαθεί ουσιαστικά να κρατήσει ίσες αποστάσεις απέναντι στις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων και στις νόμιμες λύσεις που θέλει να βρει, μέσω του κοινοβουλίου και των αστικών θεσμών, και πολλές φορές καταλήγει να είναι ουρά της ΠΑΣΚΕ και του ΠΑΜΕ. Είναι αναγκαίο για την εργατική τάξη να δημιουργηθεί μέσα από τις κινητοποιήσεις στους δήμους μια καινούργια πρωτοπορία, που θα μεταφέρει και θα ανοίξει τον αγώνα σε όλη την κοινωνία. Μια επαναστατική τάση μέσα στο κίνημα, που θα προετοιμάσει τους εργαζόμενους για Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας, μέχρι να φύγει το Μνημόνιο και να διαγραφεί το χρέος, ώστε να μπορέσουμε να επανενεργήσουμε την οικονομία, αυτή τη φορά όμως με γνώμονα τις ανάγκες των πολλών και όχι των επιχειρηματιών.

Β.Κ.

επίκαιρα...

Αυτές οι μέρες είναι του Αλέξη: 4 χρόνια μετά

Διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν στις 6 Δεκέμβρη σε ολόκληρη τη χώρα με αφορμή τη συμπλήρωση τεσσάρων χρόνων από τη δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον ειδικό φρουρό Επαμεινώνδα Κορκονέα στα Εξάρχεια. Το πρωί, μετά το τέλος των μαθητικών πορειών σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, οι διαδηλωτές χτυπήθηκαν από τα ΜΑΤ. Οι δυνάμεις καταστολής κυνήγησαν και ξυλοφόρτωσαν μαθητές και φοιτητές στην Ομόνοια προχωρώντας σε τρεις συλλήψεις και 19 προσαγωγές. Με τον ίδιο ζήλο στη Θεσσαλονίκη σκόρπισαν τα μπλοκ της διαδήλωσης στην Αγίου Δημητρίου μέχρι το χώρο του πανεπιστημιακού ασύλου, κάνοντας 17 προσαγωγές, που τουλάχιστον πέντε απ' αυτές έγιναν συλλήψεις. Το μεσημέρι, τα εναπομείναντα μπλοκ των διαδηλώσεων συνέχισαν την πορεία στους δρόμους. Στην Αθήνα επιτέθηκαν στα γραφεία του ΠΑΣΟΚ, με αποτέλεσμα να γίνουν κι άλλες συλλήψεις, και στη Θεσσαλονίκη στο Α.Τ. Λευκού Πύργου. Οι απογευματινές διαδηλώσεις των φοιτητών και των πολιτικών οργανώσεων έγιναν με ισχυρή αστυνομική παρουσία και χτυπήθηκαν επίσης στο τέλος τους, ιδιαίτερα στην Αθήνα. Τέσσερις μάλιστα από τους τραυματίες διαδηλωτές νοσηλεύτηκαν στον Ερυθρό Σταυρό. Στην Αθήνα έγιναν συνολικά 54 προσαγωγές και 15 συλλήψεις.

Συγκεντρώσεις κατά της αστυνομικής και φασιστικής βίας, καθώς και κατά της φτώχειας και της εξαθλίωσης, πραγματοποιήθηκαν την ίδια μέρα σε Αργίτιο, Πάτρα, Χίο, Ορεστιάδα, Λάρισα, Λιβαδειά, Λαμία, Γιάννενα, Φλώρινα, Καρδίτσα, Καλαμάτα, Πρέβεζα και Κοζάνη. Μαθητές, φοιτητές και εργαζόμενοι διαδήλωσαν και στη Μπόλνια της Ιταλίας στη μνήμη του Αλέξη Γρηγορόπουλου, πραγματοποιώντας και μια συμβολική κατάληψη στο δημαρχείο.

Δίκες «έκτακτης ανάγκης»

Έρψη στην αθωωτική απόφαση των τριών εργαζομένων, που κατηγορήθηκαν για την επίθεση εναντίον του γερμανού πρόξενου στη Θεσσαλονίκη, άσκησε η εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Θεσσαλονίκης Ιωάννα Κατσή. Οι δύο εργαζόμενοι στην Τοπική Αυτοδιοίκηση και ο δάσκαλος συνελήφθησαν με κινηματογραφικό τρόπο και δικάστηκαν στις 29 Νοέμβρη με στημένες κατηγορίες για απόπειρα επικίνδυνης σωματικής βλάβης, διατάραξη κοινής ειρήνης και παράνομη βία. Αθώωθηκαν χάρη στη μαζική συμπαράσταση συναδέλφων εργαζομένων, νεολαίας και πολιτικών οργανώσεων. Σύμφωνα όμως με την εισαγγελέα η απόφαση είναι «νομικά εσφαλμένη», καθώς «δεν εκτιμήθηκαν ορθά τα πραγματικά περιστατικά». Πλέον οι τρεις συλληφθέντες θα δικαστούν εκ νέου για την υπόθεση, αυτή τη φορά από το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Θεσσαλονίκης. Με παρόμοιες πραξικοπηματικές συμπεριφορές οι τρούικανοί και οι μηχανισμοί τους έρχονται από 'δω και πέρα να χτυπήσουν κάθε προσπάθεια οργάνωσης, κάθε διαμαρτυρία και κάθε αγώνα. Όπως η ποινικοποίηση, ουσιαστικά, φρονήματος των δημοσίων υπαλλήλων που τίθενται σε αργία αν εκκρεμούν εις βάρος τους αξιόποινες πράξεις (αν π.χ. έχει συλληφθεί γιατί συμμετείχε σε διαδήλωση!). Όπως οι επανειλημμένες εισβολές των ΜΑΤ στο χώρο του πανεπιστημιακού ασύλου, οι συλλήψεις και στημένες δίκες 16 φοιτητών και 11 απεργών εργαζομένων στις εργολαβίες του ΑΠΘ.

Τρομοκρατικές συλλήψεις εργαζομένων και συνδικαλιστών

Συνελήφθησαν και παραπέμφθηκαν στο αυτόφωρο τέσσερις εργαζόμενοι της Γενικής Ταχυδρομικής στο Αιγάλεω και τρία μέλη του ΔΣ του Σωματείου Εργαζομένων στις Ταχυδρομικές-Ταχυμεταφορικές Εταιρίες Αττικής, ο πρόεδρος Κώστα Στάμου, ο γραμματέας Κώστα Λέντης και ο Χρήστος Πιαμπουράνης. Η τρομοκρατική σύλληψη έγινε κατά τη διάρκεια κινητοποίησης στο συγκεκριμένο υποκατάστημα της Γενικής Ταχυδρομικής με αίτημα την καταβολή δεδουλευμένων που οφείλονται από τον Σεπτέμβρη. Οι εργαζόμενοι είχαν κηρύξει στάση εργασίας, που όταν έληξε οι υπεύθυνοι του υποκαταστήματος αρνήθηκαν να αναθέσουν δουλειά στους εργαζόμενους. Αντί γι' αυτό η μητρική εταιρεία δήλωσε ότι κλείνει το συγκεκριμένο υποκατάστημα και έστειλε φορτηγά για να παραλάβουν τα εμπορεύματα προκειμένου να τα διακινήσει αυτή. Οι εργαζόμενοι αντιστάθηκαν σ' αυτή τη μεθόδευση. Η πρόταση της μητρικής προς τους εργαζόμενους ήταν και παραμένει να απασχοληθούν με 2μηνη σύμβαση στη μητρική, αλλά αφού υπογράψουν οικειοθελή αποχώρηση από το υποκατάστημα, αφού δηλαδή την απαλλάξουν από την υποχρέωση καταβολής των χρωστούμενων και το αφεντικό του υποκαταστήματος από την υποχρέωση καταβολής αποζημιώσεων.

ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ Σχέδιο Απόφασης

[...] Η οργάνωσή μας προσπαθεί διαρκώς ν' αναλύσει συγκεκριμένα την εξέλιξη της κατάστασης σε προεπαναστατική. Με βάση τις εκτιμήσεις μας, είναι στην ημερήσια διάταξη μεγάλα γεγονότα και συγκρούσεις όπως τα Ιουνιανά, η 12η Φλεβάρη, οι γενικές απεργίες με πολιτικό χαρακτήρα και εκρηκτική μαζικότητα κ.λπ. Αυτά μπορούν να προκύψουν και με νέες μορφές, ίσως πάλι «απροσδόκητα» ή όπου το κίνημα φαινόταν «μουδιασμένο». Πρέπει ν' αποφύγουμε κάθε επιφανειακό συμπέρασμα, με βάση πρόσκαιρες εντυπώσεις, και να διατηρήσουμε καθαρή τη βασική μας προοπτική στηριζόμενοι στα δομικά στοιχεία της περιόδου και όχι στις συγκυριακές εναλλαγές της.

Εξέλιξη της κατάστασης σε προεπαναστατική σημαίνει μια διαδικασία που στο ξεδίπλωμά της οδηγεί στην εξάλπωση και γενίκευση των αγώνων –και από όπου στη συνέχεια θ' ανοίξει συγκεκριμένα η δυνατότητα (με την καθοριστική επέμβαση των επαναστατών μαρξιστών) για την παραπέρα μετεξέλιξη της, σε επαναστατική κατάσταση και τελικά στη διεκδίκηση της εξουσίας στην κορύφωση μιας επαναστατικής κρίσης. Έτσι, η μεσοπρόθεσμη προοπτική της εξέγερσης αλλά και της σοσιαλιστικής επανάστασης (όχι μόνο στη γενική-ιστορική τους κλίμακα) είναι το βασικό στοιχείο για τον στρατηγικό προσανατολισμό μας στη Νέα Κατάσταση. Κάθε άλλη ανάγνωση της πραγματικότητας οδηγεί σε άκαιρες «εφόδους στον ουρανό» και στον υπεραριστερισμό ή σε μια παθητική, εντέλει ρεφορμιστική προσαρμογή στις αναπόφευκτες διακυμάνσεις του κινήματος. Η δυνατότητα για ένα νέο κύμα αγώνων είναι μια φάση σ' αυτό το προτσές, υπάρχουν μάλιστα σοβαρές ενδείξεις ότι μπορεί να εξαπλωθεί και πανευρωπαϊκά.

[...] Επομένως, η πολιτική μας για την Ανασυγκρότηση-Ανασύνθεση του εργατικού κινήματος αποκτά ακόμα μεγαλύτερη σημασία στη Νέα Κατάσταση. Ανασυγκρότηση-Ανασύνθεση που σημαίνει:

– Ενίσχυση της οργάνωσης των εργαζομένων σε όλα τα επίπεδα (σωματεία, επιτροπές κ.λπ.).
– Ενωτική πολιτική, που να ενισχύει την ενότητα της εργατικής τάξης και τη συσώρευση δυνάμεων για την πάλη της. Ενότητα μέσα στους αγώνες και συνειδητός αγώνας για μια τέτοια

ενότητα, είναι ένα βασικό σύνθημά μας.

– Ανάπτυξη κάθε μορφής αντιστάσεων και αγώνων, «μικρών» ή μεγάλων. Διαρκής προσπάθεια για συντονισμό, γενίκευση και κλιμάκωσή τους.
– Αποφασιστικές μορφές πάλης, από καταλήψεις μέχρι την αυτοάμυνα των κινητοποιησώνων.[...]

– Ενίσχυση της εργατικής δημοκρατίας, με το κέντρο βάρους στις γενικές συνελεύσεις, τις επιτροπές κάθε είδους (αγώνα, απεργιακές κ.λπ.), αν είναι δυνατόν και εκλεγμένες από τους εργαζόμενους.

– Ανυποχώρητη αντίθεση στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, ακόμα κι αν σήμερα κατά διαστήματα μεταμφιέζεται «αγωνιστικά» ή επιχειρεί ν' αλλάξει πολιτική στέγη. [...]

– Οικοδόμηση αντι-καπιταλιστικών τάσεων (βασικά οι παρατάξεις μας, Αντεπίθεση, ΣΣΠ κ.λπ.), ώστε οι αγώνες να έχουν έναν σταθερό σκελετό, ν' αλλάζουν οι πολιτικοί συσχετισμοί στα συνδικάτα σε βάρος της γραφειοκρατίας.

– Ανάδειξη ενός προγράμματος σωτηρίας και προσπάθειας να υιοθετηθεί (όσο το δυνατόν πιο ουσιαστικά, όχι μόνο φραστικά) από σωματεία, εργατικά κέντρα, ομοσπονδίες. Προσπάθεια εφαρμογής πλευρών αυτού του προγράμματος στην πράξη, μέσα από παραδειγματικούς αγώνες και ενέργειες, είτε ανυπακοής είτε εμπειριών αυτοδιαχείρισης και εργατικού ελέγχου.

– Σύνδεση των επιθέσεων, των μνημονίων, των προβλημάτων των εργαζομένων με το συνολικό πρόβλημα, την κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού, την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, την πολιτική κρίση και παρακμή, την Ε.Ε. και το Ευρώ. Προπαγάνδη της ρήξης με το σύστημα, του σοσιαλισμού, ως της μόνης πραγματικής εναλλακτικής λύσης.

(Γ) Σχετικά με τον ΣΥΡΙΖΑ και το νέο τοπίο στην Αριστερά

Η ενίσχυση του ΣΥΡΙΖΑ, κύρια εκλογική αλλά και κοινωνική/οργανωτική (μένει να δούμε πως εξελίσσεται), είναι ασφαλώς η πιο σημαντική εξέλιξη στην Αριστερά.

Φάκελος: 19η Συνδιάσκεψη ΟΚΔΕ

Παρά τα όρια και τις αυταπάτες που τις συνοδεύουν, οι πολιτικές διεργασίες μέσα στις μάζες έχουν σαφώς μια προοδευτική κατεύθυνση, σε άμεση σχέση με τις κοινωνικές ανακατατάξεις και το κύμα αγώνων των τελευταίων χρόνων, ανεξάρτητα αν δεν παίρνουν ακριβώς τον δρόμο ή τον ρυθμό που θα ήθελαν οι επαναστάτες μαρξιστές και απαιτείται από την κατάσταση. Είναι σοβαρό λάθος ότι στις διπλές εκλογές η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ αποτύπωσε μια ενίσχυση ή και επικράτηση ενός ρεφορμιστικού φιλο-Ε.Ε. ρεύματος, όταν μάλιστα έγινε παρά τις τεράστιες απειλές και εκβιασμούς της Ε.Ε και ενάντια σ' αυτά. Τέτοιες απόψεις δείχνουν μόνο την αμηχανία της άκρας αριστεράς και του ΚΚΕ λόγω της πίεσης από τον ΣΥΡΙΖΑ και βέ-

βαια το πλήρες αδιέξοδο διάφορων απόψεων και πρακτικών (ανεξάρτητο πολιτικό κίνημα μέσω χωριστών συγκεντρώσεων, «αντικαπιταλιστικός πόλος», «ταξική» πολιτική που οδηγεί σε διαρκείς διαιρέσεις την εργατική τάξη κ.λπ.). Ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δεν είχε προτομοια

στεί για να διαχειριστεί την επιτυχία του και δεν έχει κατάλληλο πρόγραμμα, στελέχη, σύνθεση κ.λπ. για να το κάνει, αλλά βρίσκεται σε μια πορεία σοσιαλδημοκρατικοποίησης, που κομψά ονομάστηκε «υπευθυνοποίηση» και που όλο και πιο ανοιχτά διεκδικεί το «παλιό, καλό» ΠΑΣΟΚ. Μάλιστα, αυτή η μετάλλαξη εκδηλώθηκε μόλις στις πρώτες αψιμαχίες με το καθεστώς, χωρίς να έχει διαχειριστεί ο ίδιος κανένα καυτό θέμα. Μπορεί κανείς να εκτιμήσει τι θα γίνει αν βρεθεί και στην κυβέρνηση.

[...] Τέλος, πρέπει να είμαστε κατηγορηματικοί για την προσοχή με την οποία πρέπει ν' ασκηθεί οποιαδήποτε τακτική σε σχέση με το όποιο «ρεύμα ΣΥΡΙΖΑ», καθώς σε καμία περίπτωση δεν αμβλύνεται ο ανταγωνισμός μας με τον ΣΥΡΙΖΑ. Οι κίνδυνοι ενσωμάτωσης και απογοήτευσης μέσω του ΣΥΡΙΖΑ είναι μεγάλοι και εμείς πρέπει να μην αναλάβουμε την παραμικρή ευθύνη μπροστά στις μάζες και στην πρωτοπορία για τις αποτυχίες, της ήττας κ.λπ. όπου θα οδηγήσει. Επίσης, θα ήταν ανεπίτρεπτο λάθος να θεωρήσουμε τον ΣΥΡΙΖΑ σαν την αποκλει-

στική οργανωτική και πολιτική μορφή που επιλέγουν οι μάζες. Η ενίσχυσή του μόλις ξεκίνησε και μένει να δούμε πως θα εξελιχθεί, πολύ δε περισσότερο τις αντοχές της. Έτσι, ο διαχωρισμός μας με το ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να είναι καθαρός, διαφορετικά δεν εμποδίζουμε ή και βοηθάμε την ηγεσία του να καθιλωσει την αναζήτηση σε μικροαστικά και ρεφορμιστικά πλαίσια. Αυτός είναι ο θλιβερός ρόλος του λεγόμενου και πάλαι ποτέ «ΡΙΖΑ». Εμείς είμαστε υποχρεωμένοι και να παλέψουμε για να αποσπάσουμε απ' τον ΣΥΡΙΖΑ το μέγιστο δυνατό κομμάτι επιρροής, ενισχύοντας την επαναστατική πολιτική και την οργάνωσή μας, περιορίζοντας την αναπόφευκτη ζημιά από τους ρεφορμιστές, τη «δεξιά πτέρυγα», τις αυταπάτες των μαζών κ.λπ.

ΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ. (α) Το ΚΚΕ έχει αδυνατίσει σημαντικά, παρότι μπορεί να κινείται μέσω του μηχανισμού του. Η συνοχή του, η εμπιστοσύνη των μελών του στην πορεία που έχει χάραξει η ηγετική ομάδα έχουν πληγεί βαριά. Κάποιες ομαδοποιήσεις έχουν εμφανιστεί στο εσωτερικό του, που η ηγεσία προσπαθεί να ελέγξει με τις γνωστές σταλινικές μεθόδους (διαγραφές, συκοφαντία κ.λπ.). Όλο και περισσότερο φαίνεται να συγκεντρώνει στοιχεία «καθυστερημένα», φοβισμένα από τις εξελίξεις, αδιάφορα για την υπόθεση της ανασύνταξης μιας πρωτοπορίας του κινήματος και των αγώνων. Η εξέλιξη του αγώνα στη Χαλυβουργία, δυστυχώς σε βάρος των εργατών, συντέλεσε στα παραπάνω. (β) Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπαίνει σε μια περίοδο μεγάλης δοκιμασίας, αν όχι κρίσης, λόγω του κεντρικού της χαρακτήρα, που τα περιθώρια να τον διατηρήσει συμπιέζονται ολοένα από τη φύση της περιόδου – και μάλιστα την στιγμή που φαινόταν να επιτυγχάνει τον «στρατηγικό» στόχο μιας συγκέντρωσης σχεδόν όλων των δυνάμεων στην άκρα αριστερά.

[...] Αυτή η νέα «γεωγραφία» στο χώρο της Αριστεράς, μεγαλώνει τα περιθώρια για τους επαναστάτες μαρξιστές. Η οργάνωσή μας, με τις σωστές επιλογές των τελευταίων τριών χρόνων, έχει αυξήσει την αναγνωρισιμότητά της, τη δυνατότητά της να εμφανίζεται σε κινήματα και αγώνες, σε γειτονίες και πόλεις. Μαζί με την ωρίμανση της αναζήτησης μιας εναλλακτικής λύσης, που φέρνει τη συζήτηση όλο και πιο κοντά στην ουσία του προγράμματός μας, όλα τα παραπάνω μπορούν, αν αξιοποιηθούν, να ενισχύσουν σημαντικά την οικοδόμηση της ΟΚΔΕ.

> συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα

ρους, κρατήσεις, χαράτσια κ.λπ.) όλος ο μισθός, η σύνταξη ή άλλα εισοδήματα. Και χωρίς αμφιβολία αυτή είναι η πορεία. Αν συνεχιστούν οι ίδιες πολιτικές, πηγαίνουμε ολοταχώς προς την πλήρη και ολοκληρωτική καταστροφή, με μια προσωρινή στάση εξαθλίωσης, περίπου των 2/3 της κοινωνίας.

[...] 14. Αναμφίβολα οι βασικοί λόγοι για την χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού βρίσκονται στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, στην εξασθένιση των δυο βασικών παραγωγικών τομέων (Βιομηχανία και Γεωργία) της οικονομίας, στη διαχείριση της οικονομίας, της κοινωνίας, της πολιτικής από την αστική τάξη και τα επιτελεία της και ασφαλώς στην κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Όμως, σημαντικό ρόλο στη χρεοκοπία του ελλ. καπιταλισμού έχει παίξει και το λεγόμενο «κοινό» νόμισμα, το Ευρώ, που είναι «υπερτιμημένο» νόμισμα για τις δυνατότητές του. Σήμερα, εκεί που έχουν φτάσει τα πράγματα, η παραμονή της Ελλάδας (ισχύει και για άλλες χώρες) στο Ευρώ -όχι ότι η είσοδος στη ΕΕ

ήταν σωστή- είναι πια αδύνατη και σε πολύ μεγάλο βαθμό και η παραμονή της στην ΕΕ.

[...] Όμως, η έξοδος από την ΕΕ και το Ευρώ, για να μην είναι καταστροφική για τις εργατικές και λαϊκές μάζες, πέρα από την άμεση διαγραφή του χρέους, πρέπει να συνοδευτεί και με ορισμένα άλλα βασικά μέτρα όπως: Εθνικοποίηση των τραπεζών και των τομέων-κλειδιά της οικονομίας κάτω από Εργατικό Έλεγχο, ρήξη με τους σάπιους θεσμούς του συστήματος, ριζική αναδιοργάνωση της οικονομίας, διαχείρισή της με κέντρο τις ανθρώπινες ανάγκες και πάνω σε σοσιαλιστικές αρχές. Πολιτική προϋπόθεση για αυτή την ριζική αλλαγή είναι η επαναστατική κυβέρνηση των εργαζομένων που θα υλοποιήσει όλες αυτές τις αλλαγές και θα βάλει τις βάσεις για τη σοσιαλιστική κοινωνία. Μια κοινωνία που δε θα έχει καμιά σχέση με τις σταλινικές δικτατορίες που γνωρίσαμε, αλλά που θα βασίζεται στον έλεγχο, τη συμμετοχή, την επέκταση και όχι τον περιορισμό των ελευθεριών, στο δημοκρατικό σχεδιασμό όλων των βασικών επιλογών, στην ελεύθερη συνεργασία των εργαζομένων και των λαών της Ενωμένης

Σοσιαλιστικής Ευρώπης και όχι στο «πειθαρχείο» της καπιταλιστικής ΕΕ. Η ΕΕ των καπιταλιστών, της Μέρκελ, του Ολάντ και της παρέας τους, δεν μεταρρυθμίζεται ούτε εκδημοκρατικοποιείται, ούτε ακόμη σταματάει η αντιδημοκρατική αναδίπλωσή της, όπως λένε οι σοσιαλδημοκράτες και ο ΣΥΡΙΖΑ. Και βέβαια δεν αποτελεί λύση η εθνικιστική απομόνωση και αναδίπλωση που υποστήριζαν και μισο-υποστηρίζουν σήμερα οι σταλινικοί. Η μόνη διέξοδος που υπάρχει είναι ο κοινός αγώνας των ευρωπαϊκών εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας για την σοσιαλιστική επανάσταση, για την καταστροφή της καπιταλιστικής ΕΕ, της φτώχειας, της ανεργίας, του ρατσισμού, των πολέμων και η οικοδόμηση των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης.

[...] Αυτό που έχει καθοριστική σημασία είναι ότι η αποσύνθεση αυτής της κυβέρνησης μεγαλώνει τα αδιέξοδα της αστικής τάξης, την κρίση της αστικής ιδεολογίας, τη συνολική κρίση του αστικού πολιτικού σκηνικού, της συγκρότησης ή ανασυγκρότησης του πολιτικού προσωπικού και συνο-

λικά του πολιτικού συστήματος και την δομική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Όλα αυτά σε συνδυασμό με την οικονομική κατάρρευση και χρεοκοπία δημιουργούν ένα εκρηκτικό μίγμα που οδηγεί σε μια προεπαναστατική κατάσταση.

[...] Χωρίς να μας φεύγει ποτέ από τον στόχο και την πάλη μας η κύρια απειλή, που είναι το κράτος «έκτακτης ανάγκης», δεν πρέπει να υποτιμάμε και την απειλή της φασιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής. Πάντως, σε κάθε περίπτωση ο κίνδυνος για τις δημοκρατικές ελευθερίες, για το εργατικό κίνημα και ειδικά για τα ασθενέστερα κομμάτια του, τους μετανάστες, τους άστεγους, τους φτωχούς είναι υπαρκτός. Πρέπει να απορρίψουμε την σχετικιστική και υπεραριστερή άποψη που σχετικοποιεί τις διαφορές μεταξύ αστικών κοινοβουλευτικών καθεστώτων και των ανοιχτά δικτατορικών μορφών αστικής κυριαρχίας και διακυβέρνησης, στο όνομα της απλοϊκής εξίσωσης ότι «όλα είναι καπιταλισμός». Ειδικά για το κίνημα μας, η πάλη για τις δημοκρατικές ελευθερίες και τα δικαιώματα, βγαλμένη εκτός των άλλων και

από τις εμπειρίες της πάλης του τροτσκισμού ενάντια στο σταλινισμό για τη σωτηρία της Οκτωβριανής Επανάστασης, ανήκει στις στρατηγικές σημασίας αρχές μας.

Από την άλλη, δεν θα πρέπει να υπάρχουν αυταπάτες. Κάθε άποψη που λέει ότι τμήματα της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ, της ΔΗΜΑΡ ή του «δημοκρατικού και συνταγματικού τόξου» μπορούν να αποτελέσουν τμήμα ενός αντιφασιστικού μετώπου είναι εντελώς καταστροφική και οδηγεί σε ολέθρια αποτελέσματα. Σε κάθε περίπτωση αυτό το είδος του αντιφασιστικού μετώπου και της «πάλης» θα οδηγήσει σε μια «ενίσχυση της αστικής νομιμότητας και του κοινοβουλευτισμού», και κυρίως στον περιορισμό των αγώνων ή στην παρέκκλισή τους σε υπεράσπιση της αστικής δημοκρατίας, που στην πράξη σημαίνει αυταρχική θωράκιση του αστικού κράτους. Αλίμονο αν κληθούν να υπερασπίσουν τις δημοκρατικές ελευθερίες οι Σαμαράδες, οι Βενιζέλοι, οι Κουβέληδες, οι Λοβέρδοι, οι Δένδιας, οι υπερασπιστές «των στρατοπέδων συγκέντρωσης» κ.λπ., και δυο φορές αλίμονο αν μαζί τους συνασπιστούν και κομμάτια της αριστεράς. [...]

Τα «χωριά Ποτέμκιν» του Σαμαρά

Η «απόφαση» της 27/11 του Γιούρογκρουπ για τη διαχείριση και βιωσιμότητα του ελληνικού χρέους παρουσιάστηκε από τον Σαμαρά, τον αρχηγό της «εσωτερικής Τρόικας», περίπου σαν θρίαμβος που εξασφάλισε την οριστική σωτηρία της χώρας και την οριστική παραμονή «μας» στο Ευρώ κ.λπ. Από κοντά και οι δυο κυβερνητικοί εταίροι της συμφοράς, Βενιζέλος και Κουβέλης, έσπευσαν να βάλουν την πινακίδα τους, κάνοντας λόγο για την σκληρή(!) διαπραγμάτευση που έκαναν για να πάρουν τη δόση των 31,5 plus (!) δις Ευρώ. Βέβαια, το ίδιο ακριβώς σκηνικό έχει επαναληφθεί τουλάχιστον άλλες τέσσερις φορές: Μάιος 2010, όταν μας έβαλαν στον μηχανισμό στήριξης και το ΔΝΤ - Μάρτιος 2011, όταν έγινε μια μικρή μείωση των επιτοκίων, μια μικρή επιμήκυνση αποπληρωμής του χρέους και της περιόδου χάριτος - Ιούλιος 2011, όπου υπήρξε μια μεγαλύτερη μείωση, επιμήκυνση αποπληρωμής και της περιόδου χάριτος - και πάνω απ' όλα τον Φεβρουάριο του 2012, με το περίφημο PSI («κούρεμα») των Παπαδήμου-Βενιζέλου, όπου υποτίθεται «ξεφορτωθήκαμε» χρέος 100 δις Ευρώ! Περισσότερο από προηγούμενα και πολύ πιο σύντομα, οι τρεις θλιβεροί αρχηγοί της τρικομματικής χούντας έμειναν οι μόνιμοι που θριαμβολογούσαν και το ιδεατό «χωριό Ποτέμκιν» που είχαν στήσει αποκαλύφθηκε πολύ πιο απατηλό από εκείνο του ρώσου πρίγκιπα Γκριγκόρι Ποτέμκιν.

Η «απόφαση» του Γιούρογκρουπ

Προκαταβολικά μπορούμε να πούμε ότι και η απόφαση της 27/11, αν τελικά υλοποιηθεί, όχι μόνο θα αποτύχει όπως όλες οι προηγούμενες αποφάσεις, αλλά θα οδηγήσει σε ακόμη μεγαλύτερη διάλυση της οικονομίας, φτώχεια, εξαθλίωση, πείνα, ανεργία... με μια λέξη στο Μεσαίωνα. Κατ' αρχήν, η απόφαση είναι ένας εύθραυστος συμβιβασμός μεταξύ Γερμανίας και ΔΝΤ γύρω από τη λεγόμενη βιωσιμότητα του χρέους. Αν αξίζει ν' αναφέρουμε σε τι «συμβιβάστηκαν», είναι περισσότερο για την παρακολούθηση της σύγκυσης, των ανακολουθιών τους και κυρίως το εύρος της επίθεσης που έχουν εξαπολύσει ενάντια στον ελληνικό λαό μέσω της εσωτερικής Τρόικας. Άλλωστε, είναι βέβαιο ότι πολύ σύντομα θα υπάρξει -αν υπάρξει- και νέα απόφαση για τη «βιωσιμότητα» του χρέους. Για την ιστορία, τώρα «συμφώνησαν/συμβιβάστηκαν» ότι το ελληνικό χρέος θα είναι βιώσιμο στο 124% του ΑΕΠ το 2020, ενώ προηγούμενα θεωρούσαν βιώσιμο το 120,5% του ΑΕΠ! Δεύτερο, για να επιτευχτεί αυτό το 124% χρειάζεται να υπάρξει ένα έμμεσο «κούρεμα» ύψους 40 δις Ευρώ, που περιλαμβάνει και «κούρεμα» ομολόγων (μέσω της επαναγοράς) που κατέχουν (και πάλι) ιδιώτες - και όχι οι κρατικοί/επίσημοι, όπως ζητούσε το ΔΝΤ. Τρίτο, τα παραπάνω σημεία -όπως και άλλα που θα πούμε παρακάτω- είναι προϋποθέσεις όχι μόνο για τη δόση των 34,4 δις ευρώ, όπως και για τις άλλες τρεις δόσεις συνολικού ύψους 9,3 δις ευρώ, που θα δοθούν τους τρεις πρώτους μήνες του 2013, αλλά και για τη συνέχιση, τουλάχιστον σε ό,τι αφορά το ΔΝΤ, της δανειοδότησης του ελληνικού καπιταλισμού! Για να είναι το χρέος 124% το 2020 αποφασίστηκε:

1. Μείωση των επιτοκίων του Μνημονίου 1 κατά 1%. Αυτό σημαίνει ένα όφελος μόλις 2 δις ευρώ! Πρέπει να εγκριθεί μόνο από 7 κοινοβούλια από τα υπόλοιπα 16 της Ευρωζώνης.

2. Αναβολή αποπληρωμής του κεφαλαίου των δανείων του Μνημονίου 2 για 15 χρόνια και των τόκων των ίδιων δανείων για 10 χρόνια (περίοδος χάριτος). Αυτό πρακτικά μειώνει τις αποπληρωμές βραχυπρόθεσμα, αλλά αυξάνει το χρέος μακροχρόνια, καθώς αυτό το μέρος του χρέους μεταφέρεται αυτούσιο για μετά το 2022.

3. Απόδοση στο ελληνικό δημόσιο μέρους από τα κέρδη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) από τα ελληνικά ομόλογα. [Τα κέρδη αυτά προκύπτουν από τη διαφορά μεταξύ της τιμής αγοράς (κοψοχρονιά) των ελληνικών ομολόγων της περιόδου 2010-11 και της τιμής αποπληρωμής τους από το ελληνικό δημόσιο, η οποία γίνεται στις ονομαστικές τιμές, δηλαδή στο ακέραιο] Το όφελος από αυτό θα είναι για τα επόμενα χρόνια περίπου 7 δις ευρώ. Για τα πρόσφατα κέρδη της ΕΚΤ -μετά το 2011-, που μάλλον είναι και τα περισσότερα, δεν ανακοινώθηκε τίποτα.

4. Νέο «κούρεμα» ύψους περίπου 31 δις ευρώ (επαναγορά χρέους/ομολόγων του ελληνικού δημοσίου), που αντιστοιχεί σε ομόλογα που εκδόθηκαν σε αντικατάσταση αυτών που κουρεύτηκαν με το περίφημο PSI του Βενιζέλου και τα οποία υπάγονται στο αγγλικό δίκαιο. Αυτό πρέπει να γίνει εθελοντικά μέχρι τις 13 Δεκεμβρίου. Αν δεν γίνει, μέχρι αυτή την ημερομηνία, δεν θα υπάρξει εκταμίευση τουλάχιστον της πρώτης της δόσης των 34,4 δις ευρώ, αν δεν ματαιωθεί και συνολικά η

απόφαση της 27/11 και δεν έχουμε την μάλλον οριστική αποχώρηση του ΔΝΤ από την χρηματοδότηση της ελληνικής «διάσωσης».

Πέρα όμως από τα παραπάνω, αποφασίστηκε: α) Τα δάνεια θα πηγαίνουν σε «Ειδικό Λογαριασμό Εξυπηρέτησης Χρέους», στον οποίο επιπλέον θα πηγαίνουν τα έσοδα από τις αποκρατικοποιήσεις και το 30% του τυχόν «πρωτογενούς πλεονάσματος»! β) Σύσταση «Ειδικής Ομάδας Παρακολούθησης» του Προϋπολογισμού! γ) «Ρήτρα αυτόματης διόρθωσης», ώστε σε περίπτωση αστοχίας του προγράμματος αυτόματα θα παίρνονται ισόποσα μέτρα: περικοπή μισθών, συντάξεων, δαπανών για την παιδεία, υγεία κ.λπ.! δ) Νέα φορολογική «μεταρρύθμιση» μέχρι τον Γενάρη του 2013. Εξυπακούεται ότι τα πάντα θα ελέγχονται από την Τρόικα ακόμη και μετά το τέλος του προγράμματος το 2014 ή το 2016.

Επιπλέον, για να είναι το χρέος 124% το 2020 (ή 2022), πρέπει να υπάρχει ανάπτυξη (να αυξάνεται το ΑΕΠ) από το 2016 και μέχρι το 2022 κατά 4%-4,5% ετησίως, δηλαδή για τα επόμενα 7 συνεχή χρόνια - πράγμα που σημαίνει ότι το ΑΕΠ θα πρέπει ν' αυξηθεί κατά 50 δις Ευρώ! Για σύγκριση και κατανοήση, τέτοιους ρυθμούς ανάπτυξης η ελληνική οικονομία στα προηγούμενα 32 χρόνια τους έπιασε μόνο 6 φορές: το 1998 (4,29%), το 2000 (4,48%), το 2001 (4,2%), το 2003 (5,94%), το 2004 (4,37%) και το 2006 (5,54%) [Πηγή: Παγκόσμια Τράπεζα]. Τότε όμως η ελληνική οικονομία, όπως και η παγκόσμια και η ευρωπαϊκή, βρισκόταν σε πολύ καλύτερη κατάσταση από τη σημερινή.

«Σώθηκε» μόνο η χούντα της κυβέρνησης

Πέρα από την άθλια τρικομματική κυβέρνηση, κανένας άλλος δεν πιστεύει ότι ο ελληνικός καπιταλισμός σώθηκε και ότι το χρέος το 2020 θα είναι 124% του ΑΕΠ και βιώσιμο, γιατί απλούστατα δεν υπάρχουν θαύματα. Έτσι, αμέσως μετά την απόφαση, η γερμανική εφημερίδα «Φράνκφουρτερ Αλγκεμάινε» έγραψε σε κύριο άρθρο της: «Χαρισμένα λεφτά και λογιστικά κόλπα δεν σώζουν την Ελλάδα από τον βάλτο των χρεών». Η ελβετική τράπεζα Κρεντί Σουίς σε ανακοίνωσή της λέει: «Η δυναμική του χρέους της Ελλάδας παραμένει μη βιώσιμη». Η γαλλική Λε Μοντ έγραψε: «Η Ελλάδα έγινε πλέον χαμένη υπόθεση... Το 2013 η χώρα θα διανύσει τον έκτο χρόνο ύφεσης και δύσκολα μπορεί ν' αντέξει και έβδομη χρονιά...» και συνεχίζει για την απόφαση τονίζοντας ότι «δεν αποτελούν πειστική επίδειξη της θέλησης των ηγετών της Ευρωζώνης να κρατήσουν την Ελλάδα μέσα στη νομισματική ένωση». Όμως, ακόμη πιο απαισιόδοξες και δυσοίωνες είναι εκτιμήσεις των Αμερικανών, όπως εκφράζονται από το μεγάλο αμερικανικό τραπεζικό συγκρότημα της Σίτιγκρουπ. «Υπάρχει πάντα 60% πιθανότητα να βγει η Ελλάδα από την Ευρωζώνη», ισχυρίζεται σε έκθεσή της, και πολύ μικρές οι πιθανότητες να παρουσιάσει δημόσιο χρέος 124% του ΑΕΠ το 2020. Προβλέπει για φέτος ύφεση του ΑΕΠ 7,2%, για το 2013 7,4% και για το 2014 11,8% (!), δηλαδή πραγματική καταστροφή. Τέλος, οι προβλέψεις της για την ανεργία είναι το λιγότερο οφιαστικές, ωστόσο φαίνεται να είναι κοντά στην πραγματικότητα: 36% το 2014 και 40,3% το 2015!

Έτσι, η «απόφαση» της 27/11 του Γιούρογκρουπ το μόνο που έσωσε από την «χρεοκοπία» είναι την υποχρέωση τρικομματικής κυβέρνησης και το άθλιο αστικό πολιτικό προσωπικό σε βάρος της οικονομίας, της κοινωνίας, της επιβίωσης των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Όμως η «σωτηρία» τους είναι μόνο προσωρινή. Η πολιτική των ευτυχημένων και ωραίων «χωριών Ποτέμκιν» που περιμένουν την ανάπτυξη και τις «μεταρρυθμίσεις» τελείωσε.

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Έφυγε ο Χρόνης Μίσιος

Στις 20/11 πέθανε σε ηλικία 82 ετών, μετά από μάχη με τον καρκίνο, ο αγωνιστής και συγγραφέας Χρόνης Μίσιος. Γεννήθηκε στην Καβάλα το 1930 από γονείς καπνεργάτες και κομμουνιστές και έζησε σ' αυτή την άλλοτε εργατούπολη τα πρώτα χρόνια της ζωής του. Μικρός ακολούθησε τους γονείς του που κατέφυγαν κληνημένοι στη Θεσσαλονίκη όπου αναγκάστηκε σε νεαρή ηλικία να μπει στην βιοπάλη ως μικροπωλητής και στην αναζήτηση του μεροκάματου. Σταμάτησε το σχολείο στη δεύτερη τάξη του δημοτικού!

Πολύ μικρός στρατεύτηκε στο ΚΚΕ, συλλαμβάνεται για πρώτη φορά το 1947 και αφού βασανίστηκε απάνθρωπα καταδικάστηκε σε θάνατο. Για 9 μήνες παρέμεινε μελλοθάνατος περιμένοντας κάθε πρωί να τον εκτελέσουν, ένα μαρτύριο, όπως έλεγε, χειρότερο και από την εκτέλεση. Έκτοτε ο Μίσιος αποτελεί αντιπροσωπευτική περίπτωση των θυσιών των αγωνιστών του ελληνικού εργατικού κινήματος, έκανε συνολικά 21 χρόνια φυλακές και εξορίες (Μακρονήσι, Άϊ-Στράτης, Αβέρωφ, Κορυδαλλός, Αίγινα, Κέρκυρα κ.α.), όπου έμαθε ανάγνωση και γραφή (όπως και χιλιάδες άλλοι αγωνιστές του αριστερού κινήματος).

Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της Δημοκρατικής Νεολαίας Λαμπράκη (ΔΝΛ) και μετά την επιβολή της Δικτατορίας των συνταγματαρχών στις 21 Απριλίου 1967 συμμετείχε με τους Γιώργο Βότση, Αριστείδη Μανωλάκο, Θέμη Μπανούση και φυσικά τον Μίκη Θεοδωράκη στην ίδρυση του ΠΑΜ (Πατριωτικό Αντιδικτατορικό Μέτωπο) το Πάσχα του 1967. Γρήγορα συλλαμβάνεται και πάλι, καταδικάζεται σε ισόβια και αποφυλακίζεται τον Αύγουστο του 1973 με την αμνηστία που έδωσε ο δικτάτορας Παπαδόπουλος στο πλαίσιο της λεγόμενης «φιλελευθεροποίησης».

Στη διάσπαση του ΚΚΕ τον Φεβρουάριο του 1968 τάχθηκε με τη λεγόμενη ανανεωτική ή και «ευρωκομμουνιστική» πτέρυγα, είχε ηγετικό ρόλο και συνετέλεσε σημαντικά μέσα στις φυλακές στην ενίσχυση αυτής της τάσης μεταξύ των φυλακισμένων αγωνιστών της ΔΝΛ και του Ρήγα Φεραίου. Βέβαια και τα σημαντικά γεγονότα εκείνης της εποχής, όπως η επέμβαση στην Τσεχοσλοβακία την Άνοιξη του 1968, τα γεγονότα του Μάη του '68, το Βιετνάμ και άλλα πολλά, έπαιξαν μεγάλο ρόλο στη διάσπαση του ΚΚΕ. Στο 1ο Συνεδριό του ΚΚΕ εσωτερικού εκλέγεται μέλος της Κεντρικής Επιτροπής, σύντομα όμως -ουσιαστικά δύο χρόνια μετά- αποστασιοποιείται σταδιακά από το ΚΚΕ εσωτερικού και γενικά από την πολιτική, αποσύρεται στο Μικροχώρι Καπανδριτίου όπου έζησε μέχρι το τέλος της ζωής του.

Αυτό το τελευταίο κομμάτι της ζωής του είναι που γνωρίζουν οι περισσότεροι, χάρις στο συγγραφικό του έργο και ειδικά το πρώτο και εμβληματικό βιβλίο του «Καλά, εσύ σκοτώθηκες ναυρί» (1985) και στις συνεντεύξεις που έδινε κατά καιρούς. Στο βιβλίο αυτό ουσιαστικά αφηγείται τα άπιστευτα εγκλήματα και τις προδοσίες που έκαναν οι διάφορες σταλινικές ηγεσίες (Ζαχαριάδης, Κολιγιαννίκης κ.α.), κυρίως μέσα στις φυλακές και τις εξορίες. Η μεγάλη αξία του βιβλίου δεν βρίσκεται στις λογοτεχνικές αρετές του, αλλά στο γεγονός ότι για πρώτη φορά ήρθε στη δημοσιότητα συγκεντρωμένο ένα μεγάλο μέρος από τις άπιστευτες σταλινικές θηριωδίες και από έναν άνθρωπο που τα έζησε από μέσα. Άλλα έργα του: «Χαμογέλα, ρε... τι σου ζητάνε;» (1988), «Τα κεραμίδια στάζουν» (1991), «Το κλειδί είναι κάτω από το γεράνι» (1996), «Ντομάτα με γέυση μπανάνας» (2001), «Χρόνης Μίσιος, διαβάζει Χρόνη Μίσιο» (2009). Επίσης είχε συμμετοχή σε δυο άλλα συλλογικά έργα.

Η «Εργατική Πάλη» στέλνει τα βαθιά συλλυπητήριά της στην αγαπημένη σύζυγό του Ρηνιώ, στους συγγενείς και φίλους του.

Ε.Π.

ΣΥΡΙΖΑ

Κριτική στις θέσεις της Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης

Το τριήμερο 30/11 έως 2/12 πραγματοποιήθηκε η πανελλαδική συνδιάσκεψη του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία αποτέλεσε ένα βήμα στο δρόμο για την ίδρυση ενός νέου κόμματος την άνοιξη του 2013, όταν και θα πραγματοποιηθεί το ιδρυτικό Συνέδριο.

■ *Στέφανος Ιωαννίδης*

Στη συνδιάσκεψη ψηφίστηκε σχεδόν ομόφωνα το «Σχέδιο Διακήρυξης», που θα αποτελέσει τη βάση για την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ την επόμενη περίοδο, και πραγματοποιήθηκαν εκλογές για μια «πανελλαδική συντονιστική επιτροπή» 301 μελών (τα 75 μέλη θα οριστούν από τις συνιστώσες). Στις εκλογές κατέβηκαν δύο ψηφοδέλτια, της πλειοψηφίας, το οποίο στηρίχθηκε και από την ΚΟΕ και έλαβε 75% και του Αριστέρου Ρεύματος, το οποίο στηρίχθηκε και από τη ΔΕΑ και άλλες οργανώσεις, λαμβάνοντας 25%.

Το **σχέδιο διακήρυξης** που υιοθετήθηκε είναι ένα γενικόλογο και σε πολλά σημεία ασαφές κείμενο, το οποίο δεν δίνει απαντήσεις σε κανένα σχεδόν από τα βασικά ζητήματα που αντιμετωπίζει το εργατικό κίνημα (οικονομική, πολιτική και κοινωνική κρίση, παγκόσμια και ευρωπαϊκή κατάσταση, «κράτος έκτακτης ανάγκης», ζήτημα Ε.Ε. και ευρώ, κατάσταση του εργατικού κινήματος και των αγώνων, συνδικαλιστική γραφειοκρατία, κόμματα, πρόγραμμα πάλης, σοσιαλιστική κοινωνία κ.λπ.). Έτσι, δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως εργαλείο προγράμματος και αγώνων στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Επιπλέον, η χαοτική έκθεση των θέσεων της διακήρυξης, που καθιστά πολλές φορές αδύνατη την εξαγωγή σαφών συμπερασμάτων, διευκολύνει την αυτονόμηση της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ από τη βάση του και υποβοηθά τους τωρινούς και μελλοντικούς ελιγμούς και ταλαντεύσεις της. Τελικός στόχος του κειμένου είναι να δικαιολογήσει πολιτικά την επιλογή της «αριστερής κυβέρνησης» και τον προαποφασισμένο συμβιβασμό όχι μόνο με την Ε.Ε. αλλά και με πολιτικές και κυρίως κοινωνικές δυνάμεις του καταρρέοντος ελληνικού καπιταλισμού, σε ένα πλαίσιο ταξικής συνεργασίας για τη διαχείριση της κρίσης. Συνολικά, το κείμενο εντάσσεται στον γοργό μετεκλογικό μετασχηματισμό του ΣΥΡΙΖΑ σε μια «καθώς πρέπει» σοσιαλδημοκρατία, που επιχειρεί πλέον να εκφράσει όχι μόνο τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, αλλά και την αστική τάξη της χώρας και τον κρατικό μηχανισμό, με βάση ένα «εθνικό», «δημοκρατικό» και «πατριωτικό» πρόγραμμα.

Όσον αφορά **το ζήτημα της κρίσης**, ο ΣΥΡΙΖΑ θεωρεί ότι είναι κρίση μονάχα των τραπεζών και, εν συνεχεία, των κρατών. Πουθενά δεν υπάρχει αναφορά στην τρομακτική κρίση της παραγωγής και της βιομηχανίας, είτε παγκόσμια, είτε στην Ε.Ε., είτε στην Ελλάδα. Ο ΣΥΡΙΖΑ κλείνει έτσι τα μάτια μπροστά στην ιστορική χρεοκοπία του καπιταλιστικού συστήματος, του οποίου οι

παραγωγικές δυνάμεις απαξιώνονται και καταστρέφονται καθημερινά λόγω της λειτουργίας τους με βάση το κέρδος, την ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και τον ανταγωνισμό. Αποκρύπτει ότι οι τράπεζες και τα κράτη χρεώθηκαν και χρεοκόπησαν ακριβώς προκειμένου να «σώσουν» την καπιταλιστική οικονομία και να μεταθέσουν την κρίση, καθώς και ότι τα ιδιωτικά χρέη είναι πολύ μεγαλύτερα των δημόσιων. Έτσι, ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να αποδίξει τη σημερινή κρίση όχι στο ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα αλλά στον «νεοφιλελεύθερο καπιταλισμό» και ξεμπερδεύει με το καυτό αυτό ζήτημα, αποφεύγοντας να απαντήσει στο ερώτημα αν και πώς είναι δυνατή μια ανάκαμψη και ανάπτυξη μέσα σε αυτό το σύστημα.

Το σχέδιο διακήρυξης θεωρεί ότι η επίθεση της Ε.Ε. στην εργατική τάξη πραγματοποιείται μόνο και μόνο επειδή «το κεφάλαιο αναζητά διαρκώς νέα πεδία κερδοφορίας». Αποσιωπά τη λυσασμένη προσπάθεια της Ε.Ε., με επικεφαλής τη Γερμανία, να διατηρήσει τη θέση της στον παγκόσμιο ανταγωνισμό, από τον οποίο βγαίνει χαμένη και οδηγείται στο περιθώριο. Ο ΣΥΡΙΖΑ αγνοεί ότι ένας από τους βασικούς λόγους πίσω από το νέο σύμφωνο σταθερότητας της Ε.Ε. και τα Μνημόνια είναι η προσπάθεια για διάσωση του υπερτιμημένου ευρώ, στα πλαίσια του διαρκώς οξυνόμενου νομισματικού πολέμου. Αποκρύπτει ότι η οικοδόμηση της Ε.Ε. και η διατήρηση του ευρώ με τη σημερινή ή άλλη μορφή θα γίνει πάνω στα πτώματα των ευρωπαίων και ελλήνων εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

Στη συνέχεια, το σχέδιο κάνει αόριστες και κυρίως άκριτες αναφορές σε γεγονότα, σταθμούς, οργανώσεις και κόμματα από την ιστορία του εργατικού και λαϊκού κινήματος στην Ελλάδα. Αραδιάζεται ένας αχαρμάς (Εθνική Αντίσταση, ΕΑΜ, ΕΔΑ, Ένωση Κέντρου, αγώνες για το Κυπριακό, «αγώνες για την προστασία του Συντάγματος» το 1965, αντιδικτατορική πάλη, φοιτητικό κίνημα, Πολυτεχνείο... μέχρι τα πιο πρόσφατα κινήματα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και τους «αγανακτισμένους») με μοναδικό σκοπό να ανιχνευτεί-επινοηθεί όλο αυτά η αιώνια ύπαρξη της «Αριστεράς», η οποία επιβίωσε και ξαναγεννήθηκε σήμερα με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν βγάζει απολύτως κανένα συμπέρασμα από την

ιστορία του εργατικού και λαϊκού κινήματος στην Ελλάδα και την ιστορία των οργανώσεων και των κομμάτων που έδρασαν σ' αυτό. Παραθέτοντας κινήματα και καταστάσεις με πολύ διαφορετική σημασία και χαρακτηριστικά υποβαθμίζει συνολικά το εργατικό κίνημα, με κρυφό σκοπό να διαχωρίσει, όπως κάθε ρεφορμιστικό κόμμα, τους αγώνες από την «πολιτική», την οποία θα αναλάβει ο ίδιος. Όσο περισσότερο εκθειάζονται οι κάθε λογής αγώνες, τόσο περισσότερο στην πραγματικότητα υποβαθμίζονται.

Στο σχέδιο περιλαμβάνεται και ένα εκτενές κομμάτι με τίτλο «**ο σοσιαλισμός ως στρατηγικός στόχος**». Ο αναγνώστης του κομματιού

αυτού είναι αδύνατον να καταλάβει είτε τι σημαίνει για τον ΣΥΡΙΖΑ ο σοσιαλισμός είτε αν είναι πραγματοποιήσιμος και πόσο. Η σύγχυση επιτυγχάνεται με θέσεις όπως: Ο σοσιαλισμός είναι «και στόχος αλλά και δρόμος», «αποσκοπεί σε μακροπρόθεσμους στόχους αλλά ξεκινά από το σήμερα», «αποσκοπεί σε συγκεκριμένο στόχο αλλά δεν μπορεί να απαντήσει προκαταβολικά στα μεγάλα ερωτήματα» κ.ο.κ. Τελικά ο σοσιαλισμός είναι «δρόμος που παραμένει προσηλωμένος στο στόχο του» και «δεν εξαντλείται με κανένα τρόπο στα παραπάνω»!

Οι λόγοι για αυτή την «έκθεση ιδεών» σχετικά με τη σοσιαλιστική εναλλακτική είναι προφανείς: Για τον ΣΥΡΙΖΑ, σοσιαλισμός δεν σημαίνει απαλλοτρίωση των μέσων παραγωγής, διαχείρισή τους με τρόπο σχεδιασμένο από τους εργαζόμενους και συνεπώς κατάργηση της αστικής τάξης, ούτε και διάλυση της αστικής εξουσίας και του κοινοβουλίου και αντικατάστασή τους από την εργατική εξουσία και τα εργατικά συμβούλια. Έτσι, το σχέδιο σκοπίζει τη δυνατότητα οικοδόμησης μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, σε μια περίοδο που, όπως και το ίδιο παραδέχεται, αυτή επανέρχεται στο προσκήνιο.

Το σχέδιο ορίζει ως κεντρικό στόχο του ΣΥΡΙΖΑ την «**ανάδειξη μιας κυβέρνησης της συμπαταγμένης Αριστεράς**» στηριγμένης σε μια πλατεία συμμαχία κοινωνικών δυνάμεων» με στόχο την «ανατροπή της κυριαρχίας των δυνάμεων

του νεοφιλελευθερισμού και των μνημονίων, των δυνάμεων της κοινωνικής καταστροφής, της διαπλοκής, της διαφθοράς και της σήψης».

Η κυβέρνηση αυτή θα στηριχθεί «στις δυνάμεις της εργασίας», στις «έντιμες και δημιουργικές δυνάμεις της κοινωνίας ανεξάρτητα από πολιτικές και ιδεολογικές πεποιθήσεις». Συμμαχίες «μονιμότερες ή πιο προσωρινές, είναι αναγκαίες και διευρύνσεις απαραίτητες». Πρόκειται για «τη συμμαχία της μισθωτής εργασίας με τους αυτοαπασχολούμενους και τους μικροεπιχειρηματίες, με τους μικρούς και μεσαίους αγρότες, τις καταπιεσμένες κοινωνικές κατηγορίες, τη νεολαία, την τέχνη και τη διάνοηση». Το βασικό όμως, και αυτό που δεν διευκρινίζεται, είναι με βάση ποιους στόχους και κυρίως κάτω από ποια τάξη την ηγεμονία θα πραγματοποιηθεί αυτή η συμμαχία. Έτσι ο ΣΥΡΙΖΑ στρώνει

το δρόμο για την υποταγή των άμεσων και των ιστορικών συμφερόντων της εργατικής τάξης σε αυτά της αστικής τάξης.

Στο σχέδιο υπάρχει αδιαφορία για τις μορφές πάλης και αυτοοργάνωσης που θα πρέπει να επικρατήσουν. Το κίνημα που οραματίζεται ο ΣΥΡΙΖΑ θα απαρτίζεται από την εργατική τάξη, ευρύτερα τις «δυνάμεις της εργασίας», τα μεσαία στρώματα, τους αυτοαπασχολούμενους, τη νεολαία αλλά και τη «δημιουργική επιχειρηματικότητα» (:), η οποία μάλιστα «δεν θα πληγεί αλλά θα βοηθηθεί». Το κίνημα θα πρέπει να πάρει τη μορφή ενός «αυτοδιοικητικού» κινήματος, το οποίο θα «ανακαλύπτει» τις κατάλληλες μορφές αγώνα και θα οδηγήσει «στη δημοκρατική μεταρρύθμιση της δομής της τοπικής αυτοδιοίκησης». Οι «μορφές λαϊκής αυτοοργάνωσης» θα «πιέζουν», θα «διευρύνουν» και θα «μετασχηματίζουν» τους θεσμούς.

Οι «ναζιστικές ιδέες» και πρακτικές (η Χ.Α. δεν κατονομάζεται) θα αντιμετωπιστούν από ένα «πλατύ αντιφασιστικό και δημοκρατικό κίνημα», που θα περιλαμβάνει όσους εναντιώνονται «ανεξάρτητα από πολιτικές εντάξεις ή ιδεολογικές διαφορές», συμπεριλαμβανομένων «θεσμών», «οργανώσεων», «δήμων» και «Εκκλησίας» (!).

Στους «προγραμματικούς στόχους» του ΣΥΡΙΖΑ περιλαμβάνεται η ακύρωση των Μνημονίων και των εφαρμοστικών νόμων και η αντικατάστασή τους από ένα «εθνικό σχέ-

διο οικονομικής και κοινωνικής ανόρθωσης», η καταγγελία των δανειακών συμβάσεων και η επαναδιαπραγμάτευση του χρέους με διαγραφή του «μεγαλύτερου μέρους του» και αποπληρωμή μετά από «περίοδο χάριτος» και με ρήτρα ανάπτυξης. Τίθεται ως στόχος μια «κοινωνικά δίκαιη» αντιμετώπιση των ελλειμμάτων και δημοσιονομική εξισορρόπηση με την παράλληλη αύξηση μισθών και κρατικών εσόδων, η οποία θα επιτευχθεί μέσω της φορολόγησης του πλούτου, της πάταξης της φοροδιαφυγής, του περιουσιολόγιου, ενός «δίκαιου» φορολογικού συστήματος κ.λπ., καθώς και μέσω της αύξησης της πρωτογενούς παραγωγής. Η τελευταία θα πραγματοποιηθεί όχι με κρατικές επενδύσεις, αλλά με την υποστήριξη «συνεταιριστικών και αυτοδιαχειριστικών σχημάτων», «μικρών και μεσaiών επιχειρήσεων» και «καινοτόμων επιχειρηματικών δραστηριοτήτων». Θα επιδιωχθεί ένας «έλεγχος» των τραπεζών όχι με την εθνικοποίησή τους αλλά με «τροποποίηση του τρόπου λειτουργίας τους και των στόχων τους».

Για το πολιτικό σύστημα προβλέπεται η «αναδιοργάνωση» του «τπρώντας με συνέπεια τη διάκριση των εξουσιών».

Για τους μετανάστες, ο ΣΥΡΙΖΑ θεωρεί ότι η Ελλάδα «πληρώνει άνισα μεγάλο κόστος» (!), να φύγουν όσοι δεν επιθυμούν να μείνουν στη χώρα, ενώ για τους υπόλοιπους προβλέπεται «εξανθρωπισμός του πλαισίου νομιμοποίησης». Οι υπάρχουσες «κρατικές υπηρεσίες και οι δυνάμεις ασφαλείας» με «δημοκρατική εκπαίδευση» θα αντιμετωπίσουν τα κυκλώματα που εκμεταλλεύονται τους μετανάστες.

Τέλος, ο ΣΥΡΙΖΑ θέτει ως στόχο την «ανατροπή» της σημερινής διαδικασίας ολοκλήρωσης της Ευρώπης, δίχως όμως να προσδιορίζει το τι ακριβώς σημαίνει αυτό για το ευρώ, τα σύμφωνα σταθερότητας κ.λπ. Εξάλλου, αυτά θα πραγματοποιηθούν μέσω του Κόμματος της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου κ.λπ.

Το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί να αποτελέσει οδηγό για την εργατική τάξη, για την επαναστατική ανατροπή της εσωτερικής τρόικας ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ, για τη ρήξη με την Ε.Ε. και το ευρώ των καπιταλιστών, για την εγκαθίδρυση της σοσιαλιστικής κοινωνίας. Αντίθετα, οδηγεί στο συμβιβασμό με την ντόπια και ευρωπαϊκή αστική τάξη, στις «διαπραγματεύσεις» με τους τοκογλύφους δανειστές και στον ενουχιισμό του κινήματος, το οποίο θα πρέπει να υποτάσσεται στις αντιπολιτευτικές μανούβρες του ΣΥΡΙΖΑ και να ελπίζει πως η αριστερή κυβέρνηση θα του λύσει τα προβλήματα.

Χαριστική βολή το νέο φορολογικό νομοσχέδιο

Αν και η οριστική μορφή του νέου φορολογικού νομοσχεδίου δεν είχε δημοσιευτεί μέχρι την ώρα που γραφόταν αυτό το άρθρο, οι κανιβαλικές προθέσεις του υπ. Οικονομικών και της τρικομματικής κυβέρνησης αποκαλύφθηκαν πλήρως. Σε μία ελληνική καπιταλιστική οικονομία που έχει χάσει το 1/4 του ετήσιου παραγόμενου πλούτου της, που οι απώλειες των μισθωτών-συνταξιούχων ξεπερνούν το 50% του εισοδήματός τους την τελευταία, με την επίσημη ανεργία να φτάνει τον Σεπτέμβριο το 26% και τους 1.295.203 άνεργους, η τρικομματική συμμορία αποφάσισε να αυξήσει την φορολογία του εισοδήματος κατά 2,5 δις δίνοντας την χαριστική βολή στους μισθωτούς και συνταξιούχους όχι όμως και την τελευταία φορολογική επίθεση εναντίον τους. Αυτό το μίνι φορολογικό νομοσχέδιο είναι το πρώτο βήμα ενός συνολικότερου φορολογικού νομοσχεδίου που θα κατατεθεί,

σύμφωνα με τις δεσμεύσεις απέναντι στην τρόικα, μέχρι τις αρχές Μαρτίου του 2013.

Σύμφωνα με το 3ο Μνημόνιο όλες οι φοροαπαλλαγές που ίσχυαν μέχρι σήμερα καθώς και το αφορολόγητο καταργούνται πλήρως. Οι φοροαπαλλαγές για μισθωτούς-συνταξιούχους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα είναι πολλές και σημαντικές, ξεκινώντας από τις ασφαλιστικές εισφορές τους (τον Μάρτιο θα καταργηθεί κι αυτή η φοροαπαλλαγή) μέχρι και τις φοροαπαλλαγές κατά 2.000 για κάθε παιδί μέχρι δύο παιδιά και 3.000 για κάθε παιδί από το τρίτο και μετά. Το δε αφορολόγητο όριο των 5.000 ευρώ ετησίως (από 12.000 που ίσχυε μέχρι και το 2011, και ήταν παγωμένο την τελευταία πενταετία) αντικαθίσταται με μία φθίνουσα έκπτωση φόρου. Με άλλα λόγια, η λογική και το στοιχειώδες δικαίωμα των φτωχών να απαλλάσσονται από τον φόρο αντικαθίσταται από μία λογική του «όποιος είναι περισσότε-

ρο φτωχός πληρώνει και περισσότερο φόρο» που προς το παρόν απαλύνεται με μία έκτακτη έκπτωση φόρου που σήμερα ισχύει και αύριο δεν ισχύει.

Δίπλα σ' αυτές τις μισάνθρωπες λογικές, το φασιστοειδές που ακούει στο όνομα Στουρνάρας, αρχικά τις επαύξησε και με μια τρομακτική φορολογική αλλαγή: για εισόδημα μέχρι 26.000 ευρώ ο φορολογικός συντελεστής θα ήταν 21% και για τα επιπλέον εισοδήματα θα έφτανε το 45%! Αυτή ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι και προκάλεσε μία έκρηξη αντιδράσεων, αναγκάζοντας τον Σαμαρά να χαλιναγωγήσει τον υπουργό του καταργώντας την τελευταία αλλαγή.

Προς το παρόν, και από αυτά που φαίνεται να έχουν καταλήξει, η φορολογική κλίμακα που θα ισχύει θα είναι η εξής:

α) για εισοδήματα έως 25.000 ευρώ ο φορολογικός συντελεστής θα είναι 21%.

β) για τα επόμενα 15.000 ευρώ (φορολογητέο εισόδημα από 25.001 έως 40.000 ευρώ) ο φορολογικός συντελεστής θα είναι 36%.

γ) για εισοδήματα άνω των 40.000 ευρώ ο φορολογικός συντελεστής θα είναι 40%.

Ταυτόχρονα θα ισχύει μία έκπτωση φόρου 1.950 ευρώ για εισοδήματα έως 18.000 ευρώ. Αυτή η έκπτωση φόρου θα μειώνεται κατά 50 ευρώ για κάθε 1.000 ευρώ επιπλέον ετήσιου εισοδήματος και για εισοδήματα που φτάνουν μέ-

χρι τα 29.000 ευρώ, ενώ θα μειώνεται κατά 100 ευρώ ανά 1.000 ευρώ επιπλέον ετήσιου εισοδήματος μέχρι τον πλήρη μηδενισμό της στο εισόδημα των 42.000 ευρώ.

Οι απώλειες που προκύπτουν από την κατάργηση των φοροαπαλλαγών για τα παιδιά και την κατάργηση κάθε είδους επιδομάτων των πολύτεκνων οικογενειών, θα μετριαστούν με δύο επιδόματα. Το πρώτο είναι το μηνιαίο επίδομα τέκνων, που θα ανέρχεται σε 40 ευρώ για κάθε ένα από τα δύο πρώτα παιδιά και 50 ευρώ για το τρίτο και για κάθε επόμενο. Βέβαια αυτό το επίδομα θα χορηγείται με εισοδηματικά κριτήρια, όπου όσοι θα έχουν 9.000 ευρώ ετήσιο εισόδημα θα το εισπράττουν ολόκληρο, όσοι θα έχουν από 9 έως 18.000 ευρώ θα εισπράττουν τα 2/3 και από 18.000 και πάνω μόνο το 1/3. Το δεύτερο είναι το ετήσιο πολυτεχνικό επίδομα των 450 ευρώ για κάθε παιδί εφόσον οι οικογένειες έχουν εισόδημα έως 45.000 και βέβαια τρία ή περισσότερα παιδιά.

Πέρα από την σφαγή στους μισθωτούς και συνταξιούχους άνω των 10.000 ευρώ ετησίως και πολύ περισσότερο άνω των 18.000, θα σφαγιαστούν και οι ελεύθεροι επαγγελματίες όπου σ' αυτούς όχι μόνο αυξάνεται το τέλος επιτηδεύματος από τα 500 στα 650 ευρώ ετησίως αλλά και επιβάλλεται ιδιαίτερη φορολογική κλίμακα για αυτούς με κέρδη έως 50.000 ευρώ από το πρώτο ευρώ και χωρίς αφορολόγητο ο φορολο-

γός συντελεστής μειώνεται στο 26 από 33%, χωρίς όμως να ισχύει κανένα αφορολόγητο, ενώ πάνω από 50.000 ο συντελεστής πέφτει στο 32%.

Τέλος, από το 2014 και για τα εισοδήματα του 2013 προβλέπεται να αρχίσουν να φορολογούνται και οι αγρότες αλλά και όσοι έχουν συμπληρωματικά εισοδήματα από τον αγροτικό τομέα με έναν φορολογικό συντελεστή 13%. Σήμερα οι 1 εκ. φορολογούμενοι με αγροτικά εισοδήματα δηλώνουν 9 δις και πληρώνουν 115 εκ. ευρώ κι αυτά μόνο από τα τεκμήρια και όχι από τα βιβλία εσόδων-εξόδων που θα τηρούν από το 2013 και μετά.

Αντίθετα, με την φοροεπιδρομή απέναντι στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ο συντελεστής φορολόγησης των αδιανέμητων κερδών των επιχειρήσεων (που υποτίθεται προορίζονται για επενδύσεις) αυξάνεται από το 20 στο 26%, ενώ ο φορολογικός συντελεστής για τα διανεμόμενα κέρδη (δηλαδή τα μερίσματα που εισπράττουν οι μέτοχοι) μειώνεται από το 25% στο 10%! Είναι σίγουρο ότι μέσα στα αδιανέμητα κέρδη οι επιχειρηματίες κρύβουν κέρδη που εισπράττουν από την επιχείρηση (για να πληρώσουν μειωμένο φόρο) αλλά είναι επίσης και ξεκάθαρο ότι αυτή η τεράστια μείωση της φορολογίας των μερισμάτων επιβραβεύει όσους δεν επενδύουν.

■ **Ηρακλής Χριστοφορίδης**

Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου ή... διαρκή πολιτικά πραξικοπήματα

Στις 18 και 19 Νοέμβρη δημοσιεύονται στα ΦΕΚ δύο Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, που ρυθμίζουν εκκρεμότητες σχετικά με το Μνημόνιο 3. Οι συγκεκριμένες αποφάσεις του υπουργικού συμβουλίου δεν θέτουν μόνο σε εφαρμογή το Μνημόνιο 3, αλλά ταυτόχρονα το αναθεωρούν προς το χειρότερο. Επίσης θεσμοθετούν μηχανισμούς αυτόματης λήψης νέων μέτρων, σε μια προσπάθεια κατάργησης κάθε κοινωνικού ελέγχου, ακόμη και κοινοβουλευτικού, και εγκαθίδρυσης ενός καθεστώτος έξω και πάνω απ' την κοινωνία.

Όσο αλήθεια είναι ότι το ήδη υπάρχον σύνταγμα προβλέπει τις Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, άλλο τόσο αλήθεια είναι ότι τις προβλέπει για εξαιρετικά σπάνιες περιπτώσεις και έκτακτες ανάγκες. Στην εποχή όμως των Μνημονίων, όταν οι από πάνω ούτε θέλουν ούτε μπορούν να στηρίξουν στους βουλευτές και την Βουλή, στην ίδια την κοινοβουλευτική δημοκρατία, τα πολιτικά πραξικοπήματα θα γενικευθούν στο μέγιστο βαθμό. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι τις ίδιες περίπου ημέρες το υπουργείο Εργασίας ενέκρινε και δημοσιοποίησε 19 ερμηνευτικές εγκυκλίους, που αφορούν στα εργασιακά και στο ασφαλιστικό από 1/1/2013, αλλαγές που αφορούν το σύνολο των εργαζομένων και ασφαλισμένων της χώρας.

Η πρώτη Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου, που δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ Α' 228/18.11.2012, θεσμοθετεί μηχανισμούς αυστηρότατου ελέγχου του προϋπολογισμού, στο σύνολό του και κατά υπουργείο ή εποπτευόμενους φορείς (δήμοι, ΙΚΑ κ.λπ.), ανά μήνα και τρίμηνο. Επίσης θεσμοθετεί:

α) αυτόματες περικοπές στη χρηματοδότηση φορέων (υπουργεία, ΔΕΚΟ, ΝΠΙΔ, ΟΤΑ), όταν ξεπερνούν τους στόχους των δαπανών,

β) την τοποθέτηση επιτηρητών (επόπτες) σε αυτούς τους φορείς, που θα διορίζονται από τον υπ. Οικονομικών και θα επιβάλλουν νέα μέτρα, δηλαδή κάθε είδους μειώσεις μισθών, συντάξεων, κοινωνικών, ασφαλιστικών, προνοιακών, εκπαιδευτικών κ.λπ. δαπανών, επιδομάτων, υπηρεσιών, αγαθών ή αυξήσεις φόρων, χαρατσιών κ.λπ.

Με το άρθρο 3 καθιερώνεται το «Παρατηρητήριο Οικονομικής Αυτοτέλειας των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης», που θα μπορεί με έκθεση στον υπ. Εσωτερικών να επιβάλλει σε «ελλειμματικούς» δήμους αναστολή προσλήψεων, υποχρεωτικές μετατάξεις προσωπικού, αύξηση δημοτικών φόρων και τελών, αύξηση έως και τριπλασιασμό του ανώτατου συντελεστή επιβολής του Τέλους Ακίνητης Περιουσίας σε ποσοστό μέχρι και 3%, περιορισμό των δαπανών μόνο σε υποχρεώσεις μισθοδοσίας και λοιπές απολύτως ανελαστικές δαπάνες κ.α.

Με το 7ο άρθρο επιβάλλεται τα έσοδα από τις αποκρτικοποιήσεις να πηγαίνουν στον ειδικό λογαριασμό εξυπηρέτησης του δημόσιου χρέους, δηλαδή των δανειστών και των τοκογλύφων. Στα πλαίσια της επιβολής «μιας χρηστής διαχείρισης» για τους δανειστές και τοκογλύφους, δεν αποκλείεται πλέον να έχουμε «ξαφνικούς θανάτους» νοσοκομείων, σχολείων ή κάθε είδους κοινωνικών υπηρεσιών ή αγαθών!

Με τη δεύτερη Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου, η οποία δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ Α' 229/19.11.2012, «ρυθμίζονται» διάφορα ζητήματα που έμειναν σε εκκρεμότητα με το Μνημόνιο 3 και αφορούν «την αγορά», την απελευθέρωση επαγγελματιών και διάφορα άλλα όπως:

- Περιορισμοί σε μισθούς και αμοιβές διάφορων κατηγοριών ανώτερων υπαλλήλων και στελεχών της διοίκησης.
- Μείωση συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των εργαζομένων στη Βουλή.
- Περαιτέρω μειώσεις των συντάξεων από 3.000 ευρώ και άνω.
- Κατάργηση του περιορισμού στις μειώσεις των εφάπαξ σε ποσοστό έως 35%, που υπήρχε στο Μνημόνιο 3, για κατηγορίες «παλιών» ασφαλισμένων.
- Κατάργηση της δέσμευσης για χορήγηση των δώρων Χριστουγέννων, Πάσχα και Επιδόματος Αδείας σε όλους τους συνταξι-

ούχους αναπηρίας και νέοι περιορισμοί στην χορήγηση αυτών, ώστε τελικά να τα παίρνει μόνο ένα πολύ μικρό κομμάτι των συνταξιούχων αναπήρων, όσοι κυρίως παίρνουν «επίδομα απόλυτης αναπηρίας».

- Αύξηση του ορίου ηλικίας για την χορήγηση του ΕΚΑΣ από 1/1/2014 από τα 62 έτη στα 66, για όσους θα έχουν συμπληρώσει το 65ο έτος της ηλικίας τους.

Για τις τρεις τελευταίες «ρυθμίσεις», υπουργοί και στελέχη της συγκυβέρνησης θριαμβολογούσαν ότι πρόταξαν σθεναρή αντίσταση απέναντι στην Τρόικα και απέτρεψαν τα χειρότερα. Όμως μόνο λίγες ημέρες μετά, στα μουλωχτά και ύπουλα, αναίρεσαν προς το χειρότερο τις ίδιες τις δεσμεύσεις τους.

Οι διαδοχικές Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, οι εγκυκλίους, οι διαδοχικές υπουργικές αποφάσεις, κάνουν φανερό ότι τα Μνημόνια είναι κουρελόχαρτα που τα αλλάζουν όποτε γουστάρουν και κάθε φορά προς το χειρότερο. Με αυτό τον τρόπο προσπαθούν «οι από πάνω», οι δανειστές, οι τοκογλύφοι, ξένοι και ντόπιοι, οι μεγάλοι «επιχειρηματίες» να επιβάλλουν τα συμφέροντά τους σε βάρος των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

■ **Τηλέμαχος Λάχανης**

Αργεντινή Τα «πτωματοφάγα όρνια» του σάπιου καπιταλισμού

Με μια σκανδαλώδη απόφασή του στις 21/11 το ομοσπονδιακό δικαστήριο της Νέας Υόρκης καλούσε την Αργεντινή να καταβάλλει 1,3 δις δολάρια σε ομολογιούχους-«όρνεα» του διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος. Πρόκειται για απόφαση σκάνδαλο στην υπηρεσία ενός απο τα μεγαλύτερα hedge funds, το οποίο είχε αρνηθεί να αναδιάρθρωσει το χρέος του μετά την χρεοκοπία της Αργεντινής το 2001. Ταυτόχρονα, ο χρυσοπληρωμένος αμερικανός δικαστής, «ενοχλημένος» απο τις δηλώσεις της αργεντινικής κυβέρνησης ότι θα αφήσει την απόφαση, αποφάσισε ότι τα χρήματα θα πρέπει να καταβληθούν στο hedge fund έως τις 15 Δεκεμβρίου ως χρηματική εγγύηση, ώστε να επιτραπεί στο δικαστήριο εφέσεων να αποφανθεί οριστικά! Μ' αυτό τον τρόπο, θεωρητικά, αν η Αργεντινή δεν πραγματοποιήσει τις πληρωμές έως την 15η Δεκέμβρη, δεν θα μπορούσε να πραγματοποιήσει ούτε τις κανονικές πληρωμές της προς τους υπόλοιπους κατόχους αναδιάρθρωμένου χρέους και επομένως θα αύξανε τις πιθανότητες μιας νέας χρεοκοπίας της.

Η Αργεντινή είχε αρνηθεί να πληρώσει τα hedge funds που δεν συμμετείχαν στην αναδιάρθρωση του χρέους της, χαρακτηρίζοντας τα «πτωματοφάγα όρνεα», ένας χαρακτηρισμός που δεν θα μπορούσε να είναι πιο ακριβής. Πίσω από τη δικαστική απόφαση βρίσκεται ένα από τα πιο αδιόστακα «όρνια» των διεθνών χρηματαγορών, ο αμερικανός ιδρυτής του hedge fund Elliot Associates Πολ Σίνγκερ. Ο εν λόγω τοκογλύφος εφάρμοσε στα μέσα της δεκαετίας του '90 ένα νέο μοντέλο hedge fund, του λεγόμενου επενδυτικού ταμείου-«όρνου», που απομυζεί μεγάλα χρηματικά ποσά από φτωχές χώρες με χρέος υπό αναδιάρθρωση.

Έτσι, τα «όρνια» αγοράζουν τους ομολογιακούς τίτλους πάμφθινα από τρίτους και στη συνέχεια αρχίζουν δικαστικό αγώνα συνήθως σε δικαστήρια της Νέας Υόρκης, του Χονγκ Κονγκ ή του Λονδίνου, όπου η νομοθεσία και οι δικαστές ευνοούν τους κερδοσκόπους. Μ' αυτό τον τρόπο εξαναγκάζουν δικαστικά τα υπερχρεωμένα κράτη να αποπληρώνουν το σύνολο της ονομαστικής αξίας των τίτλων.

Εφαρμόζοντας αυτή την τακτική στα τέλη του 1990, ο Σίνγκερ έλαβε από το Περού 45 εκ. ευρώ για ένα χρέος την κατοχή του οποίου είχε πληρώσει μόλις με 9 εκ. ευρώ. Αυτό το αδιόστακο κατακάθι έβγαλε 500% κέρδος από μια χώρα που το 38% του πληθυσμού ζει κάτω από το όριο της φτώχειας και ο παιδικός υποσιτισμός είναι στο 18,3%. Το 2001, όταν η Αργεντινή χρεοκόπησε, η εταιρεία NML Capital Ltd, θυγατρική της Elliot Associates, αγόρασε 182 εκατ. δολ. αργεντινικού χρέους. Ενώ ως το 2005 η Αργεντινή είχε συμφωνήσει «κούρεμα» με το 75% των ομολογιούχων της, ώστε να τους πληρώσει στο 30% της αξίας των ομολόγων, η NML Capital Ltd (ιδιοκτήτης των περισσότερων εναπομεινάντων ομολόγων) αρνήθηκε το «κούρεμα» και έκτοτε πιέζει και εκβιάζει δικαστικά την Αργεντινή. Η Elliot Associates εμπλέκεται και στο ελληνικό χρέος. Στις αρχές του 2012, πριν από το PSI, αγόρασε πολύ φθηνά ελληνικό χρέος και στη συνέχεια συμμετέχοντας στον «διακανονισμό» που ακολούθησε έβγαλε πολλά κέρδη. Άραγε ποιανού τα συμφέροντα ήθελε να διασφαλίσει ο Βενιζέλος και η συμμορία του, επιβάλλοντας την υπαγωγή των «κουρεμένων» ομολόγων στο αγγλικό δίκαιο;

Ο παρασιτισμός, εγγενές χαρακτηριστικό του καπιταλιστικού συστήματος, έχει ξεπεράσει κάθε ιστορικό προηγούμενο (500 έως 1000 τρις! υπολογίζεται η ονομαστική αξία των χρηματοπιστωτικών προϊόντων, όταν το παγκόσμιο ΑΕΠ είναι περίπου 60 τρις) και από αποτέλεσμα της κρίσης έχει με τη σειρά του μετατραπεί σε αίτιό της, απειλώντας να βυθίσει στο χάος την παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία. Η τρομακτική συγκέντρωση πλούτου σε λίγα χέρια (737 διεθνικές επιχειρήσεις ελέγχουν το 80% της παγκόσμιας οικονομίας!) δείχνει με τον πιο ανάγλυφο τρόπο το μέγεθος της ιστορικής παρακμής και αποσύνθεσης του καπιταλιστικού συστήματος, τον αυξανόμενο έλεγχο της πολιτικής εξουσίας από τα πιο παρασιτικά στρώματα του κεφαλαίου, την προσπάθεια μετατροπής της παγκόσμιας εργατικής τάξης σε σύγχρονους σκλάβους. Η Ρόζα Λούξεμπουργκ δεν ήταν ποτέ ξανά πιο επίκαιρη απο σήμερα: Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα!

P. B.

Ταραχές στην Ιορδανία

Ταραχές ξέσπασαν στα μέσα Νοέμβρη στο Αμάν, πρωτεύουσα της Ιορδανίας και άλλες πόλεις, με αφορμή την ανακοίνωση περικοπής των κρατικών επιδοτήσεων στις τιμές των καυσίμων. Οι αρχικές διαδηλώσεις διαμαρτυρίας νέων, εργαζομένων και πληβειακών στρωμάτων γρήγορα μετατράπηκαν σε ανοιχτές συγκρούσεις με την αστυνομία. Οι διαδηλωτές επιτέθηκαν σε αστυνομικά τμήματα, κτήρια που στέγαζαν κυβερνητικά γραφεία και τράπεζες, έστησαν οδοφράγματα και μπλόκαρκαν κεντρικούς δρόμους. Επίσης κηρύχθηκε 24ωρη γενική απεργία, η οποία είχε πολύ μεγάλη συμμετοχή.

Οι διαδηλωτές στα συνθήματά τους ζητούσαν την ανάκληση του μέτρου, αλλά και πάταξη της διαφθοράς, πολιτικές ελευθερίες και για πρώτη φορά ανοιχτά την ανατροπή του καθεστώτος και την εκδίωξη του βασιλιά Αμπντάλα. Ανατρέποντας έτσι την εικόνα που καλλιεργούν η ντόπια και διεθνής πολιτική ελίτ και τα ΜΜΕ, ότι η Ιορδανία είναι μια χώρα που επηρεάστηκε ελάχιστα από την Αραβική Άνοιξη.

Στην πραγματικότητα η χώρα ήταν καζάνι που σιγόβραζε. Σχεδόν ταυτόχρονα με το ξέσπασμα της Αραβικής Άνοιξης, ξεκίνησαν οι πρώτες διαδηλώσεις που η έντασή τους κρατήθηκε σε χαμηλά επίπεδα, καθώς ο βασιλιάς Αμπντάλα υποσχέθηκε μεταρρυθμίσεις που αφορούσαν τις πολιτικές ελευθερίες, την ελευθερία του τύπου και την ενίσχυση των κρατικών δαπανών για την ανακούφιση των φτωχών. Καθώς όμως δεν έμπαινε τίποτα σ' εφαρμογή, η απογοήτευση και η αγανάκτηση φούντωναν.

Τον Σεπτέμβριο είχαμε τα προεόρτια αυτής της «μικρής» εξέγερσης, όταν η τρίτη κατά σειρά κυβέρνηση που όρισε ο Αμπντάλα σε διάστημα 18 μηνών προσπάθησε να περάσει μια σχετικά μικρή αύξηση στην τιμή των καυσίμων και έναν νέο νόμο, που ουσιαστικά επέβαλλε περιορισμούς και μεγαλύτερο έλεγχο στον τύπο και τις ηλεκτρονικές εκδόσεις. Οι διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες που ακολούθησαν, οδήγησαν τον Αμπντάλα να αποσύρει τις αυξήσεις και να παύσει την κυβέρνηση, δείχνοντας το φόβο του καθεστώτος για την εύθραυστη πολιτική κατάσταση. Ορίστηκε νέα κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον Αμπντουλάχ Ανοσούρ και διεξαγωγή εκλογών τον Φεβρουάριο.

Στη νέα προσωρινή κυβέρνηση έπεσε το βάρος να εφαρμόσει όλες τις μεταρρυθμίσεις που επιθυμούσε να περάσει το καθεστώς. Η περικοπή της κρατικής επιδότησης στις τιμές των καυσίμων ήταν ένα από μια σειρά νεοφιλελεύθερων μέτρων,

όπως ιδιωτικοποιήσεις, συγχώνευση/κατάργηση υπηρεσιών, περικοπές σε κοινωνικές δαπάνες. Ο πρωθυπουργός Ανοσούρ εμφανίστηκε αδιάλλακτος και ανυποχώρητος, δείχνοντας και την αποφασιστικότητα της ντόπιας οικονομικής και πολιτικής ελίτ να εφαρμοστούν οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Ο Ανοσούρ παρουσίασε ως αιτία την εκτίναξη του δημοσιονομικού ελλείμματος από 19% σε 72% του ΑΕΠ σ' έναν μόλις χρόνο, την άρνηση της Σαουδικής Αραβίας να δώσει στην Ιορδανία το 1,4 δις δολάρια που καταβάλλει ετησίως ως βοήθεια και την ανάγκη να συμμορφωθεί η χώρα με τις επιταγές του ΔΝΤ ώστε να της αποδοθεί δάνειο ύψους 2 δις δολαρίων. Επίσης κατηγορήσε για την οικονομική κρίση της χώρας την Αραβική Άνοιξη, που ήταν η αιτία για την ανατίναξη με βόμβα του αγωγού που μετέφερε φτηνό αέριο από την Αίγυπτο, με αποτέλεσμα να τροφοδοτείται η χώρα με ακριβότερα καύσιμα από άλλες πηγές.

Προς το παρόν οι διαδηλωτές έχουν υποχωρήσει, όμως κάθε άλλο παρά έχει εξομαλυνθεί η κατάσταση. Το καθεστώς του βασιλιά Αμπντάλα είναι δεσποτικό και βαθιά διεφθαρμένο. Ο βασιλιάς έχει την απεριόριστη εξουσία να ορίζει και να παύει τις κυβερνήσεις όπως επιθυμεί, να επεμβαίνει σε κάθε τομέα της πολιτικής και οικονομικής ζωής της χώρας. Έχει κατηγορηθεί για τον υπερπολυτελή τρόπο ζωής της βασιλικής οικογένειας και την κατασπατάληση των οικονομικών πόρων της χώρας, την ώρα που η πλειοψηφία των κατοίκων ζει μέσα στη φτώχεια. Κάτω από τον βασιλιά υπάρχει ένα στρώμα κρατικών και στρατιωτικών αξιωματούχων, που επίσης ζει πλουσιοπάροχα, όπως και οι ηγέτες των διάφορων φυλών και ισλαμικών οργανώσεων, που επί δεκαετίες χρηματοδοτούνταν για να παρέχουν την στήριξη τους στο καθεστώς. Άλλο σημείο που δημιουργεί δυσαρέσκεια είναι η άνευ όρων υποστήριξη του καθεστώτος προς τους μπερλιαριστές, κυρίως τις ΗΠΑ, και οι φιλικές σχέσεις που διατηρεί με το Ισραήλ. Είναι μια από τις λίγες αραβικές χώρες που έχει αναγνωρίσει το Ισραήλ, ενώ μάλιστα η πλειοψηφία των κατοίκων είναι παλαιστινιακής καταγωγής. Σ' αυτά τα πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα έρχεται να προστεθεί η είσοδος στην χώρα δεκάδων χιλιάδων προσφύγων από την Συρία και η παθητική υποστήριξη του καθεστώτος προς το αιμοσταγές καθεστώς του σύριου προέδρου Άσαντ.

Η κατάσταση όπως διαμορφώνεται είναι εκρηκτική. Το αδυνάτισμα όμως των παλιών δομών του καθεστώτος ανοίγει το δρόμο στο εργατικό και νεολαϊστικό κίνημα να παρέμβει, να οργανώσει τους αγώνες του και να αλλάξει τους συσχετισμούς υπέρ του.

στον κόσμο...

Πανερωπαϊκή απεργία

Στις 14/11 καλέστηκε πανευρωπαϊκή απεργία από την Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία Συνδικάτων, ενάντια στη λιτότητα, την ανεργία και τα σκληρά μέτρα σε πολλές χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ιδιαίτερα του ευρωπαϊκού Νότου στο όνομα της οικονομικής κρίσης. Απεργία τελικά πραγματοποιήθηκε με επιτυχία σε Ισπανία και Πορτογαλία, όπου σημειώθηκαν πολλές συγκρούσεις διαδηλωτών με την αστυνομία και συλλήψεις. Στην Ιταλία, όπως και στην Ελλάδα, καλέστηκε στάση εργασίας και διαδηλώσεις, ενώ στη Γαλλία πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις σε εκατοντάδες πόλεις, χωρίς κάλεσμα όμως για απεργία. Η κατεύθυνση του πανευρωπαϊκού αγώνα των εργαζομένων, με δυναμικές απεργίες και διαδηλώσεις ενάντια στην κοινή επίθεση που δεχόμαστε, ξεπερνώντας τις γραφειοκρατίες των συνδικάτων, είναι η μόνη λύση για να κερδίσουμε ξανά το μέλλον μας.

Τυνησία-Αίγυπτος

Επιβεβαιώνεται η άποψη ότι η αραβική άνοιξη πριν δύο χρόνια δεν ολοκληρώθηκε αλλά ήταν μόνο η αρχή, καθώς οι εργαζόμενοι σε πολλές χώρες του αραβικού κόσμου συνεχίζουν να διεκδικούν δυναμικά τα δικαιώματά που είχαν στερηθεί όλα τα προηγούμενα χρόνια. Δύο χρόνια μετά την εξέγερση, στην Τυνησία, τη χώρα όπου ξεκίνησε το ντόμιο των αραβικών εξεγέρσεων, η ανεργία έχει σκαρφλώσει στο 18% από το 15%, ενώ ταυτόχρονα οι τιμές των τροφίμων συνεχίζουν να αυξάνουν. Στην πόλη Σιλιάνα, 120 χλμ νότια της Τύνιδας, στις 27, 28 και 29 Νοεμβρίου σημειώθηκαν δυναμικές συγκρούσεις, καθώς οι κάτοικοι διαμαρτύρονταν για την έλλειψη θέσεων εργασίας. Οι διαδηλωτές πετούσαν πέτρες και ζητούσαν την παραίτηση του πρωθυπουργού Τζεπάλι. Η αστυνομία απάντησε με χρήση δακρυγόνων και πλαστικών σφαιρών, τραυματίζοντας πάνω από 200 άτομα.

Στο ίδιο κλίμα συνεχίζονται οι συγκρούσεις στην Αίγυπτο. Ο πρωθυπουργός Μόρσι ξεσήκωσε εκτεταμένες και βίαιες διαδηλώσεις με το διάταγμα που του εξασφαλίζει απεριόριστες εξουσίες. Σε συγκρούσεις σε πολλές πόλεις, οι διαδηλωτές πυρπόλησαν τα γραφεία της Μουσουλμανικής Αδελφότητας ενώ οι αρχές απάντησαν με δακρυγόνα κοντά στην πλατεία Ταχρίρ. Οι Αιγύπτιοι, που δεν θέλουν να δουν τις ελευθερίες τους να καταπατώνται ξανά από έναν νέο δικτάτορα, φώναζαν συνθήματα όπως: «Μόρσι φύγε!» και «Μόρσι όπως Μουμπάρακ, επανάσταση παντού!» Μέχρι στιγμής έχουν σημειωθεί πάνω από 50 τραυματισμοί διαδηλωτών.

Ιρλανδία

10.000 διαδηλωτές κατέλαβαν τους δρόμους του Δουβλίνου το Σάββατο 24/11 για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στη λιτότητα και τις περικοπές που επιβάλλει η κυβέρνηση τα τελευταία χρόνια υπό την καθοδήγηση του ΔΝΤ. Οι διαδηλωτές ζητούσαν την πραγματοποίηση Γενικής Απεργίας που θα παραλύσει τη χώρα, ωστόσο οι γραφειοκράτες των συνδικάτων απορρίπτουν το αίτημα, υποστηρίζοντας ότι στην Ιρλανδία δεν γίνονται γενικές απεργίες για πολιτικά ζητήματα. Οι διαδηλωτές πάντως είναι αποφασισμένοι ότι αυτή η μεγάλη κινητοποίηση θα αποτελέσει μόνο την αρχή του αγώνα τους.

Ευρώπη

Πολλές κλαδικές απεργίες προγραμματίζονται σε όλη την Ευρώπη εν όψει Χριστουγέννων. Ενδεικτικά, στο Μπρίστολ της Μεγάλης Βρετανίας προγραμματίζεται απεργία στα ταχυδρομεία, ενώ έξι μέρες απεργίας προγραμματίζουν οι υπάλληλοι στην εταιρεία Ιβηρία της Ισπανίας, και πάλι λίγο πριν τα Χριστούγεννα, διαμαρτυρόμενοι για τις 4.500 προγραμματιζόμενες περικοπές. Διαμαρτυρίες φαίνεται να προετοιμάζονται και στην Κύπρο, καθότι υπογράφτηκε τελικά συμφωνία με την Τρόικα για Μνημόνιο, με 500 έκτακτους και ωρομίσθιους του δημοσίου να προσπαθούν να μπουν στο Υπουργείο Οικονομικών και στη Βουλή στις 29/11, καθώς το Μνημόνιο προβλέπει την απόλυση τους. Επίσης απεργία διαρκείας έχουν ξεκινήσει από τις 30/11 οι οδηγοί των αστικών και υπεραστικών λεωφορείων, καθώς δεν τους έχει καταβληθεί ο μισθός του Νοεμβρίου και φοβούνται ότι δεν θα εισπράξουν ούτε τον μισθό Δεκεμβρίου και τον 13ο.

18^ο Συνέδριο του Κ.Κ.Κίνας

Η αναζήτηση της «κοινωνικής αρμονίας» στον καπιταλισμό!

■ Κώστας Δικαίος

Το 18^ο Συνέδριο του Κ.Κ. Κίνας που ολοκληρώθηκε τον περασμένο Νοέμβριο έφερε στην εξουσία της πολυπληθέστερης χώρας στον κόσμο την «πέμπτη γενιά κομμουνιστών» μετά την επανάσταση του 1949. Σημαντικές είναι οι αλλαγές προσώπων, τόσο στο Πολιτικό Γραφείο όσο και στην Κεντρική Επιτροπή. Στην ουσία όμως δεν πρόκειται για τίποτα περισσότερο από αλλαγή «ετικέτας» του κόμματος, που στόχο έχει να ξεγελάσει τις μάζες και κυρίως τα μεσαία στρώματα που εκπροσωπούν το 23% του πληθυσμού, τροφοδοτώντας ελπίδες ότι θα συμμετάσχουν στην αναδιανομή του πλούτου.

Η «χρυσή δεκαετία»

Η αλήθεια είναι ότι η απερχόμενη ηγεσία, που ανέλαβε την εξουσία το 2002, αύξησε δραματικά το οικονομικό, το γεωπολιτικό και το στρατιωτικό ειδικό βάρος της Κίνας, με αποτέλεσμα όλες οι πολιτικές ελίτ του υπόλοιπου κόσμου να παρακολουθήσουν με ενδιαφέρον την αλλαγή φρουράς στα όργανα του ΚΚΚ. Το Συνέδριο έστειλε μήνυμα σε όλες τις άρχουσες τάξεις του πλανήτη και στους ιμπεριαλιστές, ότι η Κίνα έχει κατοχυρωθεί ως ανερχόμενη υπερδύναμη, που θα έχει καθοριστικό λόγο όχι μόνο στις τύχες της Ασίας, αλλά και για στην χρηματοδότηση των χρεών ΗΠΑ και Ευρώπης, στην στύγνη μετατροπή μεγάλους τμήματος της Αφρικής σε προμηθευτή του Πεκίνου και στον έλεγχο των γεωπολιτικών ισορροπιών στον υπόλοιπο κόσμο, με πρώτο στόχο το Ιράν και τη Συρία!

Πράγματι, ο δυτικός ιμπεριαλισμός περιμένει από το Πεκίνο να συνεχίσει να γειμίζει τα θησαυροφυλάκιά του με κρατικά ομόλογα των ΗΠΑ, της Ευρώπης και της Ιαπωνίας, για να στηρίξει τις οικονομίες και συνενώνει την ζήτηση κινέζικων προϊόντων. Οι εντάσεις των τελευταίων εβδομάδων ανάμεσα στην Κίνα, την Ιαπωνία και την Ταϊβάν για τα νησιά Ντιαόγιου ή Σενκάου δείχνουν ότι το Πεκίνο θέλει να μετατραπεί σε μια τεράστια ναυτική δύναμη, για να επιβεβαιώσει την οικονομική του κυριαρχία με την στρατιωτική του παρουσία στις θάλασσες που κάποτε κυριαρχούσαν το ιαπωνικό αυτοκρατορικό ναυτικό και οι δυτικοί στόλοι, από τους ισπανούς και εγγλέζους αποικιοκράτες μέχρι την είσοδο των ΗΠΑ στις Φιλιππίνες και την Ιαπωνία μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Όλοι οι δρόμοι του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού οδηγούν στο Πεκίνο. Η Κίνα επεκτείνεται οικονομικά στον αναπτυσσόμενο κόσμο, ειδικά στην Αφρική. Τα δάνεια που έχει χορηγήσει στις αφρικανικές χώρες από το 2009 έχουν αυξηθεί κατά 83%. Παρά τις απώλειες στο Σουδάν και στην Λιβύη, επιδιώκει να ελέγξει την Μαύρη Ήπειρο και να διασφαλίσει τους ναυτικούς δρόμους μέχρι εκεί! Ταυτόχρονα, επεκτείνεται στο Διάστημα και εδραιώνεται ως παγκόσμια δύναμη και στην επιστήμη! Τα τελευταία 15 χρόνια έχει επταπλασιάσει την παραγωγή επιστημονικού και ερευνητικού έργου και αν συνεχίσει έτσι του χρόνου θα ξεπεράσει τους αμερικάνους, που ακόμα κρατούν τα σκήπτρα στον τομέα αυτό!

Η διακυβέρνηση από τον απερχόμενο πρόεδρο Χου Τζιντάο χαρακτηρίζεται «χρυσή δεκαετία» από τον κυβερνητικό τύπο. Αποκρύπτεται όμως ότι στηρίχτηκε στην άγρια εκμετάλλευση των εργαζομένων, στην αύξηση των κοινωνικών και γεωγραφικών ανισοτήτων και στις τεράστιες οικολογικές καταστροφές. Στην

Κίνα 500 εκατ. άνθρωποι συνεχίζουν να φυτοζωούν με λιγότερο από 2 δολάρια την ημέρα και εκατομμύρια φτωχών δεν έχουν πρόσβαση στην παιδεία ή την περίθαλψη. Οι άνθρωποι αυτοί είναι εσωτερικοί μετανάστες που εγκατέλειψαν την γη τους, ζουν και εργάζονται στα αστικά κέντρα στο περιθώριο της κοινωνίας. Τους συναντά κανείς στις οικοδομές, στις βιομηχανίες, στις υπηρεσίες, παντού όπου ανθεί η μαύρη αγορά εργασίας. Είναι οι Μινκονγκς ή αλλιώς «περιπλανώμενοι», οι οποίοι δουλεύουν από το πρωί μέχρι το βράδυ για πενταροδεκάρες, κοιμούνται στοίβαζμένοι σε παράγκες και παίρνουν άδεια μόνο τις μέρες της κινέζικης πρωτοχρονιάς. Αυτοί μαζί με τα 14χρονα παιδάκια που χρησιμοποιεί η Foxconn για να συναρμολογούν τα iPhone και τα iPad, είναι που στηρίζουν την «χρυσή δεκαετία».

Από την άλλη μεριά βρίσκονται οι κινέζοι μεγαϊστάνες. Το 2002, όταν ο Χου Τζιντάο ανέλαβε την προεδρία, δεν υπήρχε κανένας δισηκατομμυριούχος. Σήμερα η χώρα διαθέτει τους περισσότερους στον κόσμο -271 το 2011- με την εξαίρεση των ΗΠΑ. Αν συνυπολογιστεί και ο μαύρος πλούτος που έχουν συλλέξει μέλη οικογενειών της ηγετικής ομάδας του ΚΚ, ο αριθμός των δισηκατομμυριούχων ενδέχεται να είναι διπλάσιος! Η οικογένεια του απερχόμενου πρωθυπουργού Γουέν Τζιανπιάο έχει περιουσία που ξεπερνά τα 2,7 δισηκατομμύρια δολάρια και ο Γουέν δεν είναι ο μοναδικός δισηκατομμυριούχος που συμμετείχε στο συνέδριο. Ακόμα 24 μεγαϊστάνες του επιχειρηματικού κόσμου περιλαμβάνονται στους 2.270 συνέδρους (ποσοστό 1,06%). Ο σφιχτός εναγκαλισμός του κινέζικου ΚΚ με το κεφάλαιο αποτελούσε βασική αρχή της θεωρίας των «τριών εκπροσώπων», η οποία δικαιολογούσε το άνοιγμα του κόμματος στον επιχειρηματικό κόσμο με την συλλογιστική ότι αυτός αντιπροσωπεύει τις «πιο προχωρημένες» παραγωγικές δυνάμεις της χώρας.

Ο νέος γενικός γραμματέας, Σι Τζινπίνγκ, ο οποίος θα γίνει και πρόεδρος τον ερχόμενο Μάρτιο, εκτιμάται ότι διαθέτει περιουσία μόνο... 136 εκατομμύρια δολαρίων. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι νέοι μεγαλοαστοί της Κίνας έχουν προνομιακές σχέσεις με την τοπική κομματική οργάνωση, και εκμεταλλεύονται τις κρατικές δουλειές, τα δημόσια έργα, την βαριά βιομηχανία, τις τηλεπικοινωνίες. Το πέρασμα από τα κομματικά όργανα σημαίνει πλέον πλουτισμό δίχως όρια.

Το 18^ο Συνέδριο

Αυτή η φαραωνική ανισότητα, η συσσώρευση πλούτου και η προκλητική εκπροσώπηση του στην ηγεσία του κόμματος γεννά μια γενικευμένη εχθρότητα, που εξηγεί γιατί τα μέτρα καταστολής ήταν δρακόντεια κατά την διάρκεια του Συνεδρίου. Περίπου 100.000 αστυνομικοί αναπτύχθηκαν στους δρόμους του Πεκίνου, ενώ απαγορευόταν να πετάνε ακόμα και περιστέρια και τηλεκατευθυνόμενα αεροπλάνα! Το πρόβλημα αυτής της τεράστιας ψαλίδας και της εκτεταμένης διαφθοράς είναι το πρώτο ζήτημα που απασχόλησε το Συνέδριο. Ο Σί στην πρώτη του δημόσια εμφάνιση τόνισε: «... πολλά μέλη μας ενέχονται σε σκάνδαλα διαφθοράς. Το κόμμα σε ορισμένες περιπτώσεις έχει χάσει την επαφή του με το λαό, ενώ τα γραφειοκρατικά φαινόμενα κυριαρχούν στην δράση του...». Είναι φανερό ότι όλοι διαβλέπουν ότι όσο συνεχίζεται η συσσώρευση πλούτου από την μια και οι άγριες συνθήκες εργασίας από την άλλη, ο κίνδυνος μιας νέας πλατείας

Τιεν Αν Μεν έρχεται όλο και πιο κοντά. Αλλά δεν φαίνεται να είναι διατεθειμένοι να παραχωρήσουν τίποτα παρά τα λόγια.

Το δεύτερο ζήτημα στο Συνέδριο ήταν η παγκόσμια κρίση και οι επιπτώσεις της στην Κίνα. Η νέα ηγεσία θα πρέπει να αντιμετωπίσει τον κίνδυνο της υποχώρησης της ανάπτυξης κάτω από το 8% ετησίως, πράγμα που δημιουργεί νέες κοινωνικές εντάσεις αλλά και συζητήσεις για αλλαγές στο μοντέλο ανάπτυξης. Όπως με την στροφή στην εσωτερική ζήτηση, που σημαίνει ότι δεν μπορεί η ανάπτυξη να στηρίζεται μόνο στην παραγωγή προϊόντων που προορίζονται για εξαγωγή. Θα πρέπει να αυξηθεί η γκάμα των προϊόντων που ικανοποιούν τις ανάγκες των ανθρώπων, να περιοριστούν οι ανισότητες, να βελτιωθούν προοδευτικά οι μισθοί για να αυξηθεί η εσωτερική κατανάλωση και να αντισταθμιστεί η απώλεια από την κρίση στις ιμπεριαλιστές χώρες. Ένα από τα σημαντικά στοιχεία αυτής της κατεύθυνσης είναι το σχέδιο αστικοποίησης με το οποίο προβλέπεται μέχρι το 2030 το 75% του πληθυσμού να ζει στα μεγάλα αστικά κέντρα. Δηλαδή να οικοδομηθούν 200 περίπου πόλεις με 1,5 εκατομμύριο κατοίκους η καθεμιά! Πρόκειται για μια τεράστια πρόκληση, που πρέπει να συνοδευτεί όμως με αύξηση των αποζημιώσεων προς τους αγρότες που αστικοποιούνται αναγκαστικά, ώστε να έρθουν στις πόλεις διαθέτοντας επαρκείς πόρους! Ποιος όμως είναι διατεθειμένος να πληρώσει για αυτές τις αλλαγές;

Είναι αλήθεια ότι πριν από δύο χρόνια η κυβέρνηση επεδίωξε να αυξηθούν τα μεροκάματα, να βελτιωθούν οι συνθήκες εργασίας, να γίνουν σεβαστά μερικά βασικά εργασιακά δικαιώματα, και αυτό όχι για λόγους «ηθικής», αλλά γιατί ήθελε να προσελκύσει για εργασία στα εργοστάσια την δεύτερη γενιά μεταναστών. Μια γενιά που καθόρθωσε να αποκτήσει ένα δίπλωμα και είχε την τόλμη να υπερασπιστεί τα δικαιώματά. Είχε την δυνατότητα επικοινωνίας μέσω του διαδικτύου, το οποίο έχει καταστεί ένα χρήσιμο εργαλείο για την ενημέρωση και γνώση των δικαιωμάτων τους. Το 2011 πάνω από 812 εκατομμύρια κινέζοι έκαναν χρήση του διαδικτύου και των μηνυμάτων μέσω κινητού. Αυτή η ιδιότητα «αντιπολίτευση» με κορμό το διαδίκτυο είναι προϊόν των τεράστιων διαδηλώσεων και απεργιακών κινητοποιήσεων, που ξέσπασαν σε ολόκληρη την χώρα. 500 διαδηλώσεις διαμαρτυρίας γίνονται καθημερινά σε όλη την Κίνα! Οι εργαζόμενοι με τις απεργιακές κινητοποιήσεις έχουν κάνει ένα μεγάλο άλμα, διεκδικούν αυξήσεις, καλύτερες συνθήκες δουλειάς και σε μερικές περιπτώσεις το συνδικαλιστικό δικαίωμα να εκλέγουν τους αντιπροσώπους τους, όπως συνέβη στα εργοστάσια της Honda το 2010!

Αυτές οι κινητοποιήσεις έχουν θορυβήσει το κατεστημένο και την γραφειοκρατία. Οι διάφορες τάσεις στο εσωτερικό του ΚΚ, ενώ μέχρι πριν τρία χρόνια συνυπήρχαν σχετικά ειρηνικά, με το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης άρχισαν να συγκρούονται. Υπάρχει μέσα στο ΚΚ μια ομάδα γύρω από τον απερχόμενο πρόεδρο Χου Τζιντάο, η οποία επικαλείται τα επιτεύγματα της οικονομικής ανάπτυξης και υποστηρίζει την συνέχιση των μεταρρυθμίσεων. Προτείνουν την απελευθέρωση και των τελευταίων τομέων της οικονομίας που παραμένουν υπό κρατικό έλεγχο, την αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης και

την περικοπή των κρατικών δαπανών. Εννοείται ότι αν επικρατήσει αυτή η τάση με τα νεοφιλελεύθερα μοντέλα, το χάσμα ανάμεσα σε πλούσιους και φτωχούς θα μεγαλώσει ενώ το δίχτυ κοινωνικής προστασίας που καλύπτει σήμερα το 95% του κινέζικου πληθυσμού θα καταστραφεί.

Υπάρχει μια ομάδα γύρω από τον τέως πρόεδρο Ζιάνγκ Ζεμίν, που ονομάζεται «Ομάδα της Σαγκάης», η οποία υποστηρίζει ότι το μοντέλο ανάπτυξης που ακολουθήθηκε τα 10 τελευταία χρόνια έκανε το κόμμα να ξεχάσει την πραγματική αποστολή του και να αποξενωθεί από τον κινέζικο λαό. Αλλά αυτά τα λόγια δεν σημαίνουν πολλά πράγματα, αν θυμηθούμε ότι ο Ζιάνγκ ήταν ο πρωτεργάτης της θεωρίας των «τριών εκπροσώπων» και του εναγκαλισμού του ΚΚ με τους βιομηχάνους!

Υπάρχουν οι λεγόμενοι «κόκκινοι αριστοκράτες», οι οποίοι απλώς απολαμβάνουν τα προνόμιά τους, χωρίς να θέλουν να διακινδυνεύσουν τίποτα! Υπάρχει και η λεγόμενη νέα αριστερά, οι «νεομαοϊκοί» με τους οποίους είχε σχέση ο γραμματέας Τσονγκγκινγκ Μπο Σιλιάι. Ο Μπο είχε θέσει υποψηφιότητα για το Πολιτικό Γραφείο και βρισκόταν σε συνεννόηση με την ομάδα της Σαγκάης. Οι γέφυρες όμως που έριξε προς το κίνημα των νεομαοϊκών και οι τάσεις αυτονομιστικής του οδήγησαν στην απομόνωσή του και στην καρατόμησή του με κατηγορίες διαφθοράς, τις οποίες θα αντιμετωπίσει στο δικαστήριο. Πρόκειται για μια σχετική νίκη των οπαδών του Τζιντάο, αν και η εκλογή του Σι δείχνει ότι προς το παρόν υπήρξε ένας συμβιβασμός.

Τέλος, ένα τρίτο ζήτημα που συζητήθηκε στο Συνέδριο ήταν αν θα υπάρξει αλλαγή στο πολιτικό σύστημα. «Η απάντηση ήταν αρνητική. Δεν θα εφαρμόσουμε ποτέ το πολιτικό μοντέλο της Δύσης», είπε το Τζιντάο. Αν και υπάρχουν τάσεις που ζητούν την φιλελευθροποίηση του συστήματος, κύρια ανάμεσα στους νέους επιχειρηματίες, ωστόσο μέχρι στιγμής αυτές δεν δραστηριοποιούνται μέσω του σχηματισμού νέων πολιτικών μορφωμάτων αλλά με το να μπαίνουν απλά στο ΚΚ και τους μηχανισμούς του.

«Θα επιδιώξουμε την κοινωνία της αρμονίας», δήλωσε ο Τζιντάο στο Συνέδριο. Μερικά από τα μέτρα αυτής της «αρμονίας» είναι η κατάργηση από το Σύνταγμα κάθε αναφοράς στον Μάο, η άρση των περιορισμών για ένα παιδί ανά οικογένεια, η απαγόρευση της υποχρεωτικής χρησιμοποίησης των οργάνων των εκτελεσμένων φυλακισμένων για μεταμοσχεύσεις, η κατάργηση του αγροτικού φόρου, η ασφάλιση για τους «περιπλανώμενους» μετανάστες πρώην αγρότες, η βελτίωση των μισθών, η εφαρμογή του εργατικού δικαίου που ψηφίστηκε το 2008 (συλλογικές συμβάσεις). Αλλά στα καπιταλιστικά πλαίσια, και μάλιστα αυτά της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, η «κοινωνική αρμονία» δεν είναι τίποτα άλλο από την θέληση των αρχουσών τάξεων να κερδίζουν περισσότερα και οι λαϊκές μάζες να εξαθλιώνονται συνεχώς. Είμαστε βέβαιοι ότι οι κινέζοι εργαζόμενοι, το μεγαλύτερο προλεταριάτο στον κόσμο θα αντιληφθεί αυτή την αλήθεια σύντομα και το φάντασμα της πλατείας Τιεν Αν Μεν θα ζωντανέψει και πάλι για να απελευθερώσει τεράστιες ταξικές δυνάμεις σε ολόκληρο τον πλανήτη.

50 χρόνια από την κρίση των πυραύλων της Κούβας

Τον Οκτώβρη του 1962, εμφανίστηκε για πρώτη φορά με άμεσο τρόπο η απειλή πυρηνικού πολέμου μεταξύ Ηνωμένων Πολιτειών και Σοβιετικής Ένωσης, με αφορμή την εγκατάσταση σοβιετικών πυραύλων στην Κούβα. Η κρίση έληξε με την υποχώρηση των Σοβιετικών και την απόσυρση των πυραύλων.

Η νίκη της κουβανέζικης επανάστασης το 1959 δημιούργησε νέα δεδομένα στο δυτικό ημισφαίριο, αποτελώντας από τότε ένα πολύ ενοχλητικό «αγκάθι» για τους σχεδιασμούς του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Αρχικά, ο Φιντέλ Κάστρο και οι υποστηρικτές του αρνούνταν κατηγορηματικά ότι η επανάσταση είχε σοσιαλιστικό χαρακτήρα και επεδίωκαν ομαλές σχέσεις με τις ΗΠΑ. Ωστόσο, κάτω από την πίεση του Τσε Γκεβάρα και της επαναστατικής ορμής των κουβανέζικων μαζών, αρκετά σύντομα το νέο καθεστώς στράφηκε σε σαφώς αντικαπιταλιστική κατεύθυνση. Ο Κάστρο προχώρησε σε μαζικές εθνικοποιήσεις, ιδίως εταιριών και επενδύσεων αμερικανικών συμφερόντων, χωρίς αποζημίωση, ενώ απευθύνθηκε για οικονομική και στρατιωτική βοήθεια στη Σοβιετική Ένωση. Οι Αμερικανοί απάντησαν επιβάλλοντας οικονομικό αποκλεισμό κατά της Κούβας και άρχισαν να σχεδιάζουν την ανατροπή του. Στην πρώτη τους απόπειρα, τον Απρίλη του 1962 επί προεδρίας Τζον Κένεντι, εκπαίδευσαν και εξόρισαν 1400 εξόριστους Κουβανούς, υποστηρικτές της χούντας του Μπατίστα, που είχε ανατραπεί από την επανάσταση. Η απόβαση των τελευταίων στον Κόλπο των Χοίρων κατέληξε σε φιάσκα και διεθνή εξευτελισμό των ιμπεριαλιστών από τους υπερασπιστές της Κούβας. Ωστόσο,

ο κίνδυνος άμεσης αμερικανικής επίθεσης παρέμενε θανάσιμος για το νεαρό εργατικό κράτος και υπήρχε απόλυτη ανάγκη βοήθειας κάθε είδους από τη Σοβιετική Ένωση.

Ο σοβιετικός ηγέτης Νικίτα Χρουστσόφ και οι σταλινικοί γραφειοκράτες του Κρεμλίνου εκτίμησαν, πολύ σωστά, ότι το γότρω και η επιρροή της Σοβιετικής Ένωσης στη Λατινική Αμερική θα καταβαρθώνονταν αν άφηναν αβοήθητη την Κούβα απέναντι στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Έτσι, το καλοκαίρι του 1962 άρχισαν να στέλνουν στο νησί στρατό, άρματα μάχης και μαχητικά αεροπλάνα. Τον Οκτώβρη η βοήθεια αναβαθμίστηκε σε πολύ μεγάλο βαθμό: ελαφρά βομβαρδιστικά, πυραυλοι εδάφους-αέρος, βαλλιστικοί πυραυλοι μέσου βεληνεκούς, που μπορούσαν να πλήξουν πολλές πόλεις των ΗΠΑ, αλλά και πυρηνικές κεφαλές. Όταν ένα κατασκοπευτικό αεροπλάνο αποκάλυψε την κατασκευή πυραυλικών βάσεων στην Κούβα, στα αμερικανικά επιτελεία σήμανε συναγερμός. Μετά από πολλές συσκέψεις στρατιωτικών και πολιτικών παραγόντων και εισηγήσεις για άμεση στρατιωτική δράση, ο Κένεντι αποφάσισε σε πρώτη φάση να προχωρήσει σε ναυτικό αποκλεισμό της Κούβας, ώστε να εμποδίσει την εγκατάσταση επιπλέον ρωσικών πυραύλων. Η κρίση κλιμακώθηκε στις 24 Οκτώβρη, όταν σοβιετικά πλοία επιχειρήσαν να περάσουν από τη ζώνη αποκλεισμού. Ένα πιθανό «θερμό» επεισόδιο μεταξύ των δύο στόλων θα μπορούσε να προκαλέσει ακόμα και πυρηνικό πόλεμο. Τελικά, οι Σοβιετικοί δέχτηκαν τον έλεγχο στα πλοία τους και ο Χρουστσόφ απηύθυνε πρόσκληση για έναρξη απευθείας διαπραγματεύσεων. Οι Αμερικανοί έθεσαν ως όρο να αποσυρθούν πρώτα από την

Κούβα οι πυραυλοι μέσου βεληνεκούς SS-4. Ο Χρουστσόφ και η σταλινική γραφειοκρατία συνέχισαν την υποχωρητική πολιτική και προσφέρθηκαν να αποσύρουν τους πυραύλους, εφόσον οι Αμερικανοί δεσμεύονταν ότι δεν θα επιτεθούν στην Κούβα και εφόσον απέσυραν από την Τουρκία τους πυραύλους μέσου βεληνεκούς Jupiter. Φυσικά, οι Αμερικανοί δεν είχαν πρόβλημα να προχωρήσουν σε μια ανέξοδη υπόσχεση μη εισβολής, ενώ και οι πυραυλοι Jupiter είχαν πλέον περιορισμένη σημασία για τους σχεδιασμούς τους, καθώς το βάρος έπεφτε στο νέο πρόγραμμα κατασκευής διηπειρωτικών πυραύλων.

Μετά από μυστικές διαπραγματεύσεις, η εξαιρετικά επωφελής για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό συμφωνία έκλεισε στις 28 Οκτώβρη 1962. Μάλιστα, η Σοβιετική Ένωση δέχτηκε να αποσύρει όχι μόνο τους πυραύλους, αλλά και το μεγαλύτερο μέρος των στρατευμάτων και όπλων που είχε εγκαταστήσει στην Κούβα. Το αποκορύφωμα ήταν η υποχώρηση στην αμερικανική αξίωση να αποσυρθούν και τα βομβαρδιστικά IL-28, η μοναδική αμυντική «ασπίδα» που είχε απομείνει για την Κούβα. Έτσι, οι επαναστατικές κουβανέζικες μάζες και η ηγεσία τους, με πρώτο τον Τσε Γκεβάρα, αντιλήφθηκαν με τον πιο οδυνηρό τρόπο τον προδοτικό ρόλο της σταλινικής γραφειοκρατίας και ότι στον αγώνα τους, όπως και οι εργαζόμενοι και οι λαοί όλου του κόσμου, ελάχιστα ως τίποτα μπορούσαν να περιμένουν από τη Σοβιετική Ένωση.

Σύμφωνα με την «επίσημη» ιστορία, η κρίση των πυραύλων του 1962 ήταν το αποκορύφωμα του «Ψυχρού Πολέμου», η στιγμή όπου η ανθρωπότητα έφτασε μια ανάσα από το πυρηνικό ολοκαύτωμα και

έκτοτε οι δύο υπερδυνάμεις αναγκάστηκαν να συμφωνήσουν σε μια στρατηγική «ύφεσης» και σταδιακής μείωσης των πυρηνικών τους εξοπλισμών. Στην πραγματικότητα, τα γεγονότα αυτά σηματοδότησαν το οριστικό πέρασμα της σταλινικής γραφειοκρατίας στην εποχή της «ειρηνικής συνύπαρξης» με τον ιμπεριαλισμό. Κατά την περίοδο του Στάλιν, πέρα βέβαια από την περιβόητη θέση του «σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα» - δηλαδή ουσιαστικά το σηματοδότησε κάθε επανάσταση αλλού που θα μπορούσε να αναζωογονήσει την πολιτική δραστηριότητα των μαζών στη Σοβιετική Ένωση και θα υπέσκαπτε τις βάσεις της γραφειοκρατικής εξουσίας - οι σταλινικοί ήταν υποχρεωμένοι να έρχονται σε σύγκρουση με τους ιμπεριαλιστές σε κάποιες περιπτώσεις, λόγω των θανάσιμων κινδύνων που απειλούσαν το εργατικό κράτος. Ωστόσο, τη δεκαετία του '60 αισθάνθηκαν αρκετά «ασφαλείς» ώστε να προχωρήσουν σε «μορατόριουμ» με τον ιμπεριαλισμό και να ξεφορτωθούν ενοχλητικές «υποχρεώσεις», όπως αυτή της Κούβας. Έτσι, ιδιαίτερα μετά την ανάληψη της ηγεσίας από τον Μπρέζνιεφ το 1964, η Σοβιετική Ένωση δεν έκανε ουσιαστικά τίποτα για να βοηθήσει, όχι μόνο επαναστάσεις (Κούβα, Βιετνάμ) ή σημαντικά εθνοαπελευθερωτικά κινήματα, αλλά ούτε και χώρες φιλικά προσκείμενες σε αυτή, όπως η Αίγυπτος του Νάσερ και η Συρία κατά τους πολέμους με το Ισραήλ. Φυσικά, αυτή η πολιτική κάθε άλλο παρά περιορίσε την επιθετικότητα του ιμπεριαλισμού και τελικά άνοιξε το δρόμο για την παλινόρθωση του καπιταλισμού το 1989-1991.

■ Γιάννης Χαλάς

Δεκέμβριος 1944

Η επανάσταση και η σταλινική προδοσία

Τα «Δεκεμβριανά» αποτέλεσαν τη μεγαλύτερη κοινωνική κρίση που γνώρισε ποτέ το καπιταλιστικό σύστημα στην Ελλάδα. Στις 12 Οκτώβρη του 1944 απελευθερώνεται η χώρα με την αποχώρηση των γερμανικών δυνάμεων κατοχής. Το προηγούμενο διάστημα είχε δημιουργηθεί μια επαναστατική κατάσταση, αυτή που ονομάστηκε από το ΚΚΕ «εθνική αντίσταση». Ένα γνήσιο παλλαϊκό και επαναστατικό κίνημα αποτελούσε την αντίπαλη εξουσία απέναντι στην αδυνατισμένη και παράλυτη ελληνική αστική τάξη, ένα ένοπλο κίνημα που κατείχε το 80% της επικράτειας της χώρας και το υποστήριζε το 90% του ελληνικού λαού. Με την απελευθέρωση τίθεται άμεσα το ζήτημα ποια τάξη, η εργατική ή η αστική, θα πάρει την εξουσία.

Η ηγεσία του ΚΚΕ, που κυριαρχούσε πάνω στο κίνημα, είχε ήδη ενστερνιστεί τις ρεφορμιστικές θεωρίες για την «ομαλή δημοκρατική εξέλιξη» και την άρνηση ή και το αδύνατο της προλεταριακής επανάστασης. Ακόμη η ηγεσία αυτή, δουλοπρεπής απέναντι στην αντεπαναστατική σταλινική γραφειοκρατία της Μόσχας, ακολουθούσε κατά γράμμα τις εντολές της. Ήδη όμως η σταλινική γραφειοκρατία είχε παραδώσει την Ελλάδα, στη Διάσκεψη της Τεχεράνης, στον αγγλικό ιμπε-

ριαλισμό. Ο αγγλοαμερικανικός ιμπεριαλισμός αποτελούσε για την ηγεσία του ΚΚΕ αδιαφιλονίκητο σύμμαχο, πάλι κατ' εντολή της σοβιετικής γραφειοκρατίας.

Ακολουθώντας αυτή την προδοτική πολιτική, η ηγεσία του ΚΚΕ (Σιάντος, Ιωαννίδης, Ζαχαριάδης) καλωσόρισε τους Άγγλους σαν απελευθερωτές. Πιο πριν είχαν προχωρήσει στις Συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας, τον Μάιο και τον Σεπτέμβριο του 1944, με τα κόμματα της αστικής τάξης και κάτω από την εποπτεία των άγγλων ιμπεριαλιστών. Στις δύο αυτές συμφωνίες, η ηγεσία του ΚΚΕ έθεσε όλες τις αντάρτικες δυνάμεις κάτω από την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας και τον άγγλο στρατηγό Σκόμπυ. Παγόρευσε στους αντάρτες κάθε απόπειρα για την κατάληψη της εξουσίας και, σε ό,τι αφορά την Αθήνα, της οποίας ο έλεγχος ήταν καταλυτικός, μόνο ο στρατηγός Σκόμπυ είχε το δικαίωμα να αναλάβει πρωτοβουλίες. Το ΚΚΕ συμμετείχε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας του Γεωργίου Παπανδρέου με εφτά υπουργούς.

Όμως η πραγματική εξουσία παρέμενε ακόμη στα χέρια των εργατοαγροτικών μαζών, του ΕΑΜ και του αντάρτικου στρατού του, που αριθμούσε 120.000 τακτικό και εφεδρικό στρατό. Ο αφοπλισμός του αντάρτικου στρατού, η ήττα των λαϊκών μαζών, η δημιουργία εθνικού στρα-

τού, αποτελούσαν τα ζωτικά καθήκοντα των Άγγλων. Οι Χίτες και τα Τάγματα Ασφαλείας επανεντάσσονται στον «εθνικό κορμό» για να αντιμετωπίσουν τον εσωτερικό εχθρό. Το ΚΚΕ μπαίνει σε ένα θλιβερό παζάρι για τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, που διακόπτεται από τους Άγγλους όταν την 1^η Δεκεμβρίου ο Σκόμπυ παίρνει την εξουσία να κηρύξει στρατιωτικό νόμο στην Αθήνα και να αφοπλίσει τον ΕΛΑΣ και με τη βία. Σε αυτό το πλαίσιο, απαιτεί την 1^η Δεκεμβρίου από τον ΕΛΑΣ να παραδώσει τα όπλα του πριν τις 10 Δεκεμβρίου. Οι υπουργοί του ΚΚΕ παραιτούνται από την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας.

Το ΚΚΕ καλεί σε συλλαλητήριο στις 3 Δεκεμβρίου και οι μάζες κατακλύζουν την πλατεία Συντάγματος. «Σαν ογκόλιθος, η πομπή φτάνει στο ύψος του μνημείου του Αγνώστου Στρατιώτου. Ξεπερνώντας την πρώτη σειρά, ένας έφηβος αρχίζει μέσα στις ενθαρρυντικές φωνές του πλήθους, έναν ξέφρενο χορό. Πηδαίει μία στον αέρα, ύστερα μία δεύτερη, ξαφνικά παραλύνει και σωριάζεται κατάχαμα, με το στήθος καταματωμένο. Το κροτάλισμα ενός αυτόματου. Από τη στέγη του υπουργείου ένα πολυβόλο βάλλει. Λίγες σφαίρες χάνονται από κάθε ριπή, που κόβει την πυ-

κνή σάρκα του πλήθους» (από το βιβλίο του Dominique Eudes «Οι καπετάνιοι»).

Δεκάδες οι νεκροί και εκατοντάδες οι τραυματίες μέσα σε λίγα λεπτά. Την άλλη μέρα γίνεται Γενική Απεργία και 400 με 500 χιλιάδες άνθρωποι κηδεύουν τους νεκρούς τους. 33 μέρες συνεχίζονται οι συγκρούσεις στην Αθήνα. Οι Άγγλοι έχουν ενισχύσει τις δυνάμεις τους, ενώ το ΚΚΕ κρατά μακριά από τις συγκρούσεις τον τακτικό ΕΛΑΣ. Ο Άρης Βελουχιώτης και ο Σαράφης στέλνονται στην Ήπειρο, ενάντια στον ΕΔΕΣ του Ζέρβα, για να αποκοπούν από την Αθήνα. Στις 6 Δεκεμβρίου το ΚΚΕ καλεί τις κυβερνήσεις της Μ. Βρετανίας, των ΗΠΑ και της Σοβιετικής Ένωσης να επέμβουν για να σταματήσει η σφαγή του λαού από τα βρετανικά στρατεύματα!

Η ήττα των εργατοαγροτικών μαζών και η προδοσία τους από την ηγεσία του ΚΚΕ θα ολοκληρωθεί με την κατάπυστη συμφωνία της Βάρκιζας στις 12/2/1945.

Παλαιστίνη

Διπλή ήττα του Ισραήλ

Η «Αραβική Άνοιξη» αλλάζει τους συσχετισμούς στη Μέση Ανατολή

■ Μαρία Κτιστάκη

Παρά τους 174 νεκρούς (ανάμεσα τους 40 παιδιά), τους εκατοντάδες τραυματίες και την καταστροφή σχολείων, νοσοκομείων, βιομηχανικών μονάδων και υποδομής που υπέστη η Γάζα στο νέο 8ήμερο ανελήκτο σφυροκόπημα από ξηρά, αέρα και θάλασσα που δέχτηκε από τις 14 μέχρι τις 21 Νοεμβρίου, η Παλαιστίνη κέρδισε, αυτή τη φορά, μια μεγάλη διπλωματική και στρατηγική νίκη, τόσο με την άρον-άρον εκεχειρία στην οποία σύρθηκε το Ισραήλ, όσο και με τη θεαματική έκβαση της ψηφοφορίας στον ΟΗΕ για την αναγνώριση, ουσιαστικά, μετά από τόσα χρόνια, του Παλαιστινιακού κράτους.

Μια επίθεση με πολλές σκοπιμότητες

Η νέα απάνθρωπη επίθεση που εξαπέλυσε το Ισραήλ –«Αμυντικό Πυλώνα»(!) την ονόμασαν, βρίσκοντας και πάλι μια ασημάνητη αφορμή για να σκορπίσει το θάνατο και να ποδοπατήσει την υπερηφάνεια και την αξιοπρέπεια του παλαιστινιακού λαού, είχε πρώτα από όλα στόχο να συσπειρώσει τους ισραηλινούς ψηφοφόρους στο μαντρί του κυβερνητικού συνασπισμού των Νετανιάχου, Μπάρακ, Λίμπερμαν, εν όψει των εκλογών του Ιανουαρίου. Χρειαζόταν να αναθερμανθεί και πάλι η μισαλλοδοξία και ο σιωνιστικός φανατισμός απέναντι στην γνωστή παλαιστινιακή απειλή για να παραβλέψουν οι ισραηλινόι εργαζόμενοι τα ογκούμενα οικονομικά προβλήματα (αύξηση του κόστους ζωής, λιτότητα, πάγωμα μισθών, κατάργηση επιδομάτων, περικοπές σε Υγεία και Παιδεία, κ.λπ.), που έχουν προκαλέσει πλήθος διαδηλώσεων το τελευταίο διάστημα, και να διατηρήσουν στην εξουσία τη σημερινή ηγεσία. Μια ανάλογη «αναγκαιότητα» είχε οδηγήσει το 2008 στην επιχείρηση «Συμπαγές Μολύβι» που, κράτησε 22 μέρες, στοίχισε τη ζωή σε 1440 Παλαιστίνιους, προκάλεσε τόσες καταστροφές που ακόμα δεν έχουν επιδιορθωθεί και μετέτρεψε τη Γάζα στη σημερινή τεράστια φυλακή, όπου 1,5 εκατομμύριο άνθρωποι ζουν ο ένας πάνω στον άλλο, σε μια στενή λωρίδα γης και υφίστανται τη συλλογική

τιμωρία της απομόνωσης, του υποσιτισμού και της στέρησης στοιχειωδών δικαιωμάτων στη δουλειά, την υγεία και την αξιοπρέπεια.

Ο δεύτερος διπλός στόχος ήταν να υπενθυμίσει τόσο στους ίδιους τους Παλαιστίνιους όσο και στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και κυρίως στα παλιά και νέα καθεστώτα της περιοχής την τεράστια στρατιωτική δύναμη που διαθέτει το Ισραήλ και το ρόλο που μπορεί να παίξει στον ευρύτερο χώρο της Μέσης Ανατολής επιβάλλοντας πολιτικές και συμφέροντα Σκόπευε, έτσι, από τη μια, αν όχι να αποτρέψει, τουλάχιστον να περιορίσει την αποδοχή της αναβάθμισης της Παλαιστίνης σε παρατηρητή στον ΟΗΕ -αίτημα που επρόκειτο, όπως και έγινε, να συζητηθεί στα τέλη του Νοέμβρη, μετά από αίτηση της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης και του ηγέτη της Μαχμούντ Αμπάς - και, από την άλλη, να διεκδικήσει και πάλι το ρόλο του μπαμπούλα-ρυθμιστή των εξελίξεων στην περιοχή που έπαιζε τόσο επιτυχημένα μέχρι το ξέσπασμα της Αραβικής Άνοιξης και την ανατροπή όλων των γνωστών ισορροπιών.

Διπλό το χαστούκι

Όσον αφορά τις εκλογές, το κατά πόσο η επίθεση στη Γάζα πέτυχε το στόχο της θα φανεί τον Ιανουάριο, αν και είναι πιθανές οι επιδείξεις ισχύος του Ισραήλ απέτυχε παταγωδώς. Καταρχήν, για πρώτη φορά οι παλαιστινιακές ρουκέτες έφτασαν μέσα στο Τελ-Αβίβ και την Ιερουσαλήμ γεγονός που όχι μόνο θέτει σε ευθεία αμφισβήτηση την ικανότητα της κυβέρνησης, παρά τη συντριπτική υπεροπλία του ισραηλινού στρατιωτικού μηχανισμού, να παρέχει ασφάλεια τώρα πια και στα μεγάλα αστικά κέντρα, αλλά απειλεί και να πολλαπλασιάσει τα θύματα των Ισραηλινών, μετατρέποντας σε μπούμερανκ το μεγάλο ατού του Ισραήλ, τη χρήση των όπλων. Ακόμα και ο Ομπάμα, που κατά το σύνθημα έσπευσε να καλύψει τους συμμάχους του προβάλλοντας και πάλι την ασφάλεια του Ισραήλ, έκανε σαφή στην ισραηλινή κυβέρνηση τη διαφωνία του σε μια παρατεταμένη και δαπανηρή επιχείρηση τη στιγμή μάλιστα που καίγεται να κατα-

λήξει σε μια συμφωνία με τους ρεπουμπλικάνους για τον προϋπολογισμό. Όλα αυτά επέβαλλαν στην ισραηλινή κυβέρνηση, που φαινόταν να ετοιμάζει ακόμα και χειραία επίθεση, έχοντας συγκεντρώσει 75.000 εφέδρους στη συνοριακή γραμμή, να υποχωρήσει άτακτα σε μια εκεχειρία που να μιν, όπως, πάντα μιλάει για υποχρέωση και των δυο πλευρών να σταματήσουν κάθε εχθροπραξία, υποχρεώνει, όμως το Ισραήλ να ξεκινήσει συνομιλίες για την επαναλειτουργία των μεθοριακών περασμάτων και τη σταδιακή χαλάρωση των περιορισμών μετακίνησης ανθρώπων και προϊόντων. Επιπλέον, εγγυητής της εφαρμογής των όρων της εκεχειρίας δεν είναι αυτή τη φορά ούτε οι ΗΠΑ ούτε τα Ηνωμένα Έθνη, αλλά η Αίγυπτος, που έπαιξε το ρόλο του διαμεσολαβητή στη διένεξη, αλλά που μικρή σχέση έχει με την Αίγυπτο του Μουμπάρακ, συνεργάτη του Ισραήλ το προηγούμενο διάστημα και πιστού «φίλου» του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Το δεύτερο χαστούκι ήρθε στον ΟΗΕ, όπου η αναμενόμενη αποδοχή της Παλαιστίνης ως παρατηρητή καταψηφίστηκε μόνο από 9 χώρες (το Ισραήλ, τις ΗΠΑ, την Τσεχία και μερικά ασημαντα νησιά δορυφόρους των ΗΠΑ). Οι ψήφοι υπέρ ήταν 138, ενώ ανάμεσα στις 41 χώρες που απείχαν ήταν και η Γερμανία. Το μήνυμα προς το Ισραήλ ήταν σαφές: οι εποχές που μπορούσε να ελέγχει τις εξελίξεις στην περιοχή και, άρα, να επιβάλλει τα συμφέροντά του στους ιμπεριαλιστές που το είχαν ανάγκη, πέρασαν. Οι ανατροπές που έφερε η Αραβική Άνοιξη έχουν αλλάξει τα δεδομένα, τους παίχτες και το παιχνίδι και το Ισραήλ πρέπει να προσαρμοστεί. Μπορεί η αναγνώριση του κράτους της Παλαιστίνης στα σύνορα του 1967 να είναι κυρίως συμβολική και να μην έχει τη βαρύτητα που είχε η απόρριψη του αντίστοιχου αιτήματος, το Σεπτέμβρη του 2011, από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, με το βέτο των ΗΠΑ. Έχει, ωστόσο, κι αυτό την αξία του τόσο σε συμβολικό επίπεδο για την περίοδο που γίνεται εν μέσω γενικότερων ανατροπών και ανακατατάξεων, 65 ακριβώς χρόνια μετά την αρπαγή των παλαιστινιακών εδαφών και τη δημιουργία του κράτους του Ισραήλ, όσο και γιατί δίνει τη δυνατότητα στους Παλαιστίνιους να συμμετέχουν σε υπηρεσίες του ΟΗΕ όπως το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο.

Τα νέα δεδομένα

Το περιβάλλον μέσα στο οποίο θα αντιμετωπιστεί και το Παλαιστινιακό, το επόμενο διάστημα, είναι το περιβάλλον που έχει διαμορφώσει και εξακολουθεί να διαμορφώνει η εξέλιξη της Αραβικής Άνοιξης. Καθοριστικές είναι οι εξελίξεις στη Συρία όπου η αναμενόμενη επικράτηση των αντικαθεστωτικών και ο κυρίαρχος ρόλος των Αδελφών Μουσουλμάνων ανάμεσά τους –με τις ευλογίες των ιμπεριαλιστών που προσπαθούν να αποφύγουν τα χειρότερα- σε συνδυασμό με την κυριαρχία –τουλάχιστον προς το παρόν- του Μόρσι και των Αδελφών Μουσουλμάνων στην

Αίγυπτο αλλά και την αναβάθμιση της Χεζμπολάχ στο Λίβανο, αλλάζουν τους συσχετισμούς και στο Παλαιστινιακό. Οι αλληπάλληλες επισκέψεις αντιπροσωπειών από όλο τον Αραβικό κόσμο, την Τουρκία, την Αίγυπτο (και μάλιστα με την ισραηλινή επιχείρηση εν εξελίξει), στην άλλοτε αποκλεισμένη Γάζα, σηματοδοτούν το νέο τοπίο. Το γεγονός ότι η Χαμάς, ως εκπρόσωπος όλων των παλαιστινιακών οργανώσεων, ήταν ο συνομιλητής του Ισραήλ στην τελευταία εκεχειρία και μάλιστα δέχτηκε τα συγχαρητήρια του Αμπάς για την επιτυχία της είναι ενδεικτική της στροφής που και η Φατάχ έχει κάνει, τολμώντας να παρεκκλίνει από την υποτελή φιλοαμερικανική πολιτική που χρόνια τώρα ασκεί σε βάρος του λαού της και να επιδιώξει τη συμφιλίωση και την ενότητα.

Βέβαια, δεν πρέπει να έχει κανείς καμιά αυταπάτη για τη στάση που σκοπεύουν να κρατήσουν οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι είτε στην Αίγυπτο –όπου σε καμιά περίπτωση δεν σκοπεύουν να τινάξουν στον αέρα τις συμφωνίες τους με τους ιμπεριαλιστές ή το Ισραήλ (είναι χαρακτηριστικό ότι ούτε οι εμπορικές συναλλαγές με το Ισραήλ σταμάτησαν, ούτε τα σύνορα προς τη Γάζα άνοιξαν για τους Παλαιστίνιους)- είτε στη Συρία αν επικρατήσουν. Όλοι όμως, τόσο στις αραβικές χώρες όσο και τις ιμπεριαλιστικές πρέπει πλέον να λαμβάνουν υπόψη τους τα λαϊκά κινήματα που ανέτρεψαν τα δεδομένα στον αραβικό κόσμο και δεν έχουν σβήσει, ακόμα κι εκεί που έχουν προς το παρόν καταλαγιάσει ή «ελεγχθεί». Η Χαμάς εξοπλίζεται πλέον από το Ιράν παρά τον αποκλεισμό της Γάζας, γεγονός που μάλιστα ομολογείται ανοιχτά και έχει διασυνδέσεις με την ένοπλη αντιπολίτευση στη Συρία που από ότι φαίνεται θα επικρατήσει αργά ή γρήγορα- ο Μόρσι, παρά τις αφόρητες πιέσεις των ΗΠΑ, φρόντισε να διασφαλίσει σημαντικά πλεονεκτήματα για τους Παλαιστίνιους, όχι μόνο γιατί τον συμφέρει η ενίσχυση της ισλαμικής Χαμάς αλλά και γιατί έχει ένα κίνημα που φουντώνει και πάλι στη χώρα του αμφισβητώντας τον- η Τουρκία είναι αυτή που παίζει τον πρωταγωνιστικό ρόλο στις εξελίξεις στη Συρία, αποτελώντας το μακρύ χέρι των ιμπεριαλιστών, εξυπηρετώντας όμως και τα δικά της συμφέροντα και αναλαμβάνοντας το ρόλο που μέχρι τώρα έπαιζε το Ισραήλ στην περιοχή. Το περιβάλλον έχει αρχίσει να γίνεται ιδιαίτερα επικίνδυνο και ασφυκτικό για το Ισραήλ που φρόντισε να δημιουργήσει πολλούς εχθρούς βασιζόμενο στην υπεροπλία του και τις σχέσεις του με τους ιμπεριαλιστές. Δεν είναι, άλλωστε τυχαίο ότι εναντίον του ενώθηκαν για πρώτη φορά, έστω και προσωρινά, σουνίτες και σίιτες, παραβλέποντας τις μεταξύ τους διαφορές. Αυτό, βέβαια, δε σημαίνει ότι το σημερινό ισραηλινό καθεστώς δεν θα γίνει εξίσου ή και περισσότερο επικίνδυνο από πριν στην προσπάθειά του να υπερασπιστεί τα συμφέροντά του και κανένας άλλος πέρα από τη αντίσταση και την αλληλεγγύη των λαών δεν μπορεί να το σταματήσει.

